

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljno priložbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

„Spodnještajerski jubilejski“ zaklad.

Pred daljšim časom smo razglasili prvi oklic za nabiranje doneskov za ustanovo „Spodnještajerskega jubilejskega zaklada“, ki ima znani namen, v spomin petdesetletne vladavine cesarja našega Franca Jožefa I. biti zaloga štipendijem, s katerimi bi se podpirali revni, pa pridni slovenski dijaki vseh strok vednostij in umetnostij, to pa po potrebi tako dolgo, da dobi plačano državno službo. Može, ki so se združili za zbiranje in ustanovitev takega štipendijskega zaklada, prepričani so bili in so še, da služijo s tem državi in ob enem narodu svojemu. Državna vlada je nabiranje dovolila in s tem smoter nameravanega zaklada odobrila. Pri rojakih svojih niso našli soglasnega odmeva ustanovitelj „Spodnještajerskega jubilejskega zaklada“ in časniška glasila slovenska so početje različno sodila. Najbolj prijazno se je izjavil o njem „Slovenec“ imenujoč idejo izvrstno, izrekel pa je željo, da bi se naj nabirajoči odbor pomnožil z gospodi iz duhovskega stanu. „Slovenec“ je menda tako hotel odstraniti nasprotstvo „Spodnještajerskemu jubilejskemu zakladu“, ki se je pokazalo v nekaterih krogih, ki so sicer prijatelji in podpiratelji težen njegovih.

Razglašeni odbor za nabiranje „Spodnještajerskega jubilejskega zaklada“ hotel je in hoče ustanoviti državi avstrijski, širši domovini naši, in narodu slovenskemu na Štajerskem, Avstriji ter nje presvitlemu vladarju vedno v mirnih in viharnih dneh zvesto udanemu koristno ustanovo. Poprijel se je ideje, katero si lahko prilasti vsak Slovenec, ne da bi bilo treba kratiti mu ali zatajevati težnje, ki jih ima v javnem življenju!

Prvotnemu odboru pristopili so zdaj vsled prošnje njegove trije preodlični gospodje duhovskega stanu, namreč milostljivi gospod opat celj-

ski Franc Ogradi, in prečastita gospoda častni kanonik in dekan Anton Hajšek v Slovenski Bistrici in c. kr. šolski svetnik Ivan Krušič kn. šk. duh. svet. in profesor v pokoju v Celji.

Tako pomnoženi odbor, kateremu nobena nakana ni bolj tuja, kakor gojiti strankarske namene v Slovencih, obrača se zdaj do vseh rojakov s prošnjo za doneske k „Spodnještajerskemu jubilejskemu zakladu“ in bode razposlal še posebna vabila. Podpirajte ga rojaki v slavo Njegovega veličanstva cesarja, v prospeh Avstriji in narodu slovenskemu!

Narodna enakopravnost na Koroškem.

Grof Taaffe je ob svojem nastopu bil obljubil, da bode čuval narodno enakopravnost. Drugod na Slovenskem se je res precej premenilo, na Koroškem je pa skoro vse pri starem ostalo. Prošnje za slovenske šole so skoro vse ostale brez uspeha. Slovenskih uradnikov na Koroškem niso postavili skoro nobenega, vlada se je vedno izgovarjala, da nima slovenskih močij. Videlo se je, da je vlada smatrala za nekako svojo natega, Koroško popolnoma ponemčiti. Grof Taaffe ni nikdar javno naglašal varstva narodne posesti, a v resnici se je pa ravnal tako, kakor Nemci razumejo narodno posest posebno glede Koroške.

Pod Windischgrätzom slovensko uradovanje in šolstvo na Koroškem ni naredilo niti jednega koraka dalje. Vlada je bila obljubila, da hoče varovati nemško narodno posest. Razen celjske gimnazije Slovenci zares nismo pod to vladno ničesar dosegli, kar bi bilo imena vredno. Seveda najbolj se je zanemarjala slovenska Koroška.

Pod grofom Badenijem smo se zanašali, da tudi na Koroškem Slovincem zasije milejša solnce. Dosegli so toliko, da morajo politični uradi in pa okrajni šolski sveti prejemati slo-

venske vloge. V jednom lučju se je bilo celo zaukazalo slovensko rešitev slovenske vloge; a kakega načelnega ukaza pa ni izdala še vlada, da se morajo vse slovenske vloge tudi slovenski reševati. Nadejali smo se pa, da tudi kmalo do tega pride.

Te nade so se pa nam te dni razušile. Vlada je imenovala za velikovškega okrajnega glavarja Riha da Krenterja, ki ne ume besedice slovenski. To je še mlad mož, ki je po protekciji hitro kvišku zlezel. Pred petimi leti je bil še okrajni komisar v Celovcu, od koder je prišel v ministerstvo na Dunaj, kot tajnik in sedaj se vrača z Dunaja kot okrajni glavar za večinoma slovenski okraj.

Če bi bilo vladi v resnici kaj na tem, da se tudi na Koroškem spoštuje narodna enakopravnost, bi za slovenske okraje ne imenovala uradnikov, ki slovenski besedice ne umejo. Za slovensko uradovanje je potrebno slovenskega jezika večjih uradnikov. Če se ne nastavlja taki, potem je jasno, da vlada za slovensko uradovanje ne mara. Taka imenovanja niso le slučajna, temveč to se deli nalašč, da se bode potem vlada na to sklicevala, da slovenskih uradnikov ni in torej ni mogoče slovensko uradovanje.

Kakšna krivica se je nam Slovincem zgodila, že vidimo iz tega, da biva v velikovškem okraju 43.634 Slovencev in samo 9535 Nemcev, a deželni glavar nad tri četrtine prebivalstva razumel ne bode, prav za prav še več, kajti v resnici je še več Slovencev, kot je zgoraj omenjeno. Pri ljudskem opisovanju so mnogo Slovencev vpisali za Nemce.

Čitatelji tudi morda vedo, da je pred nekaterimi leti odredilo vojno ministerstvo, da častnikom pri sedmem pešpolku, pri katerem služijo Korošci ni treba znati slovenščine. Vse pritožbe proti tej naredbi niso nič pomagale. Vojno ministerstvo je trdilo, da pri polku ni dosti Slovencev, in vse dokazovanje ni nič po-

LISTEK.

Pomlad.

(Slika. Spisal Svobodin.)
(Konec.)

Minilo je nekaj dnij. Vse je bilo zopet v istem tiru, kakor nekda. Onega prigodka nista niti omenila. Žena je bila toliko rahločutna, da je o tedanjem moževem stanju molčala, a mož je skrbno se pazil, omeniti le z jedno besedico svojo zmoto. Vše je menila ženica, da se nikdar ne ponovi kaj takega. Varala se je revica!

Nekega večera videla je svojega moža zopet v društvu omenjenega sprevednika. Slutno je upoznala, da je ta razuzdanec zapeljivec njenega moža. — Oba sta bila nekako razgreta. Njen mož se je očitno branil napadom svojega spremljevalca. Hotel mu je nekaj dokazati, a oni ga je prijemal zdaj za rokav, zdaj za roko. Ni mu dal do besede. Potem je dolgo časa molčal njen mož ter mirno poslušal besede, ki mu jih je pravil z vražjim izrazom na lici njegov drug. Na to sta si podala roke, njen mož je pri-

kimal in ločila sta se. Žena je slutila, da odide na večer njen soprog. Udal se je gotovo laskavim besedam zapeljivca.

Kmalu je upoznala, da se je njena slutnja vresničila. Takoj ko sta vstala izza mize, počel je: „Micika, jaz pojdem, jaz moram iti v zborovanje!“ — „Saj nimam nič zoper to, ako greš, samo . . .“ — „Nič se ne boj, v jedni uri sem zopet tukaj!“ Bil je že zunaj. Žena je sedla za mizo in premišljevala. . .

Danes sklenila je dolgo čakati. Ako ga ne bode, potem mu hoče jutri reči, da ni prav ravnal. Jedna ura je minila, njega ni! Čakala je dolgo, utrujena je legla slednjič na posteljo. Nekoliko je zadremala, a kmalu se je zopet vzbudila. Pogledala je na uro: polnoč, a poleg nje postelj še prazna! A zdaj, ni to on? — Hitro upihne luč. — Bil je doma. A kakšen! Nekaj časa je topotal po sobi, prevrgel nekaj stolov, oblečen se slednjič zgrudil na postelj. Bledega obraza se je drugo jutro opravičeval napram svoji ženi. Pravil ji je, da ni bila njegova volja, tako dolgo ostati v krčmi, a tovariši mu niso dali oditi, moral je ostati! Ura za uro mu je v

veselju prešla, poslušal je razne govore, ki so se glasili: vsakdo mora imeti isto premoženje, niti vedel ni, kedaj da je postalo tako pozno.

Vsa njena žalost jo je minila pri teh prijaznih besedah. Pozabila je na to, da mu je mislila predbacivati njegovo pregreho. Poljubila ga je prav srčno, in zopet je bilo vse, vse poravnano.

Žal, da so se ti nočni izhodi vedno bolj gostili. V tretjič je odšel vže brez vsakega obotavljanja od hiše, in tako skoraj ni bilo dneva, katerega ni zaključil s pohodom „zborovanja“. Revica pričela je hudo trpeti. Njen mož postajal je silno malomaren napram njej. Ako mu je kaj očitala, vedel jo je v začetku pomiriti s sladkimi besedami. A kmalu je spreminjal svojo taktiko. Čimdalje ostreje so postajale njegove besede. Mnogokrat ji je bilo na očitania odgovor: „Tiho bodi!“ Mnogokrat ji je dejal: „Jaz sem gospodar, jaz se trudim za vsakdanji kruh, ne brigaj se za me!“

Gmotno stanje pričelo se je obračati na slabo. Kar sta privarčila, vse je skopnelo, kakor sneg v pomladnem solncu. Mnogokrat je mislil sprevednik: „Tako ne pojde.“ A Poljanec je hodi

magalo, da je baš nasprotno resnično. Služijo namreč pri tem polku največ Slovenci, ker gušasti koroški Nemci niso za vojake.

Nemško uradovanje z nemškimi uradniki, omenjene odredbe vojnega ministerstva n nemške ljudske šole, vse to dokazuje, da neki višji krogi na Dunaju bi po sili radi ponemčili slovenske Korošce. Hočejo Slovence prepričati, da brez nemščine ne morejo izhajati, ker slovenščine ne razumejo v uradih, in nemški govore pri vojaki. Zato pa morajo biti šole tudi 1: nemške. Ker se pa slovenski Korošci le ne dajo prepričati o potrebi nemških šol in le zahtevajo slovenskih, se pa rešenje njih prošelj na vse mogoče načine zavlačuje. Na razne načine so dosegli, da Slovenci niti niso mogli s svojimi zahtevami pred upravno sodišče, ker stvar ni tako daleč dospela. Vsega tega bi se pa v Celovcu ne bili upali počenjati, da jih niso podpirali visoki gospodje na Dunaju.

Na Koroškem deluje ves vladni aparat za ponemčevanje. Le pogledmo, kako deluje okrajni glavar Mac Nevin. Prejšnji velikovski okrajni glavar Kollenz tudi ni bil Slovincem prijazen, storil je vse za nemštvo, kar je bilo v njegovih močeh. Samo slovenski je znal, sedaj pa ne zna.

To ponemčevanje po Koroškem pa ne rodi dobrega sadu. Tako v Velikovcu ni visela ob instalaciji novega dekana nobena cesarska zastava, pač pa več frankfurtaric. Nemški velikovčani nimajo celo nobene cesarske zastave. V Celovcu se tudi že šopirja prusizem, ker so pokazale že razne nemške slavnosti. Vse to je plod prevečnega negovanja nemštva.

Zato pa lahko rečemo, da tisti krogi, ki pospešujejo ponemčevanje na Koroškem, delajo naravnost proti interesom Avstrije, bodi si že vedoma ali nevedoma. Zares čuditi se moramo zaslepljenosti nekaterih krogov na Dunaju, ki dopuščajo poitalijančevanje z iredento vred na Primorskem, ponemčevanje s prusofilstvom na Koroškem in Štajerskem in pa madjarizacijo s košutovstvom na Ogerskem. Vsekako bodo Slovani v Avstriji zlasti pa koroški Slovenci imeli še hud boj, predno pridejo do svojih pravic. Obupati ne smemo, kajti boj, ki ga bijemo, ni le boj za slovensko narodnost, temveč tudi boj za avstrijstvo. Naposled bodo pač tudi na Dunaju se prepričali, v katerem taboru je Avstrija.

Slovan na dan.

Med tem, ko naši vrli pisatelji in politiki od truda in borbe sive, ter se z uma svitlim mečem na narodnem polju za vsako pičlo troho pravice borijo; jih drugi priklepajo sami in brez miselnosti v ogromni množini v jarem prokletstva.

Pomislimo le, koliko truda in boja stanejo malenkostni poštni pečati, koliko napisi javnih uradov in koliko še le uradovanje v slovenskem jeziku.

Poglejmo pa po naši mili domovini, oziroma se po trgih in mestih, oglejmo si trgovine naših slovenskih trgovcev; tu nahajamo gospode, ki so mnogo krivi, da se naš jezik potiska zasebno

in v dopisovanju, kakor tudi pri uradovanju v kot in se premalo obveljavi.

Dasi so slovenski trgovci dobri in gmotni podpiratelji raznih narodnih društev je znano in pohvalno, da so pa ti gospodje v njihovem trgovskem delovanju, tičečem se narodnega zavedanja zelo zaspani in neodločni, je tudi žalibog dobro znana, grajanja vredna resnica.

Naši trgovci brez malih izjem uradujejo in dopisujejo le v nemškem jeziku, njih medsebojno dopisovanje je nemško in tako knjigovodstvo.

In pogled na tako nepotrebno ponižanje proti nasprotnikom, na neodločnost sinov slovenskih, mora pač vsakega vrlega vodoljuba žaliti in raztogotiti.

„Dragi rojaki!“ Cenjeni gospodje trgovci! Zbudite se vendar enkrat iz spanja, prerodite se v novo čilo delovanje, kajti tudi vi ste poklicani na delo narodnega polja. In ako pobijate črtice in zanikate nazore rodoljuba, ki je napisal te vrstice s srčno željo, da naša mila majka vstane; vendar naroda ne smete, — sam svoje gnezdo blatiti je nečastno.

Postanite združeni, organizujte se krepko, oklenite se drug drugega in potem stopajte kakor eden moč po eni poti na bojišče narodnih pravic.

Popustite tedaj že zastarele fraze, da je namreč nemški jezik, jezik trgovstva, to ni res.

Vsakemu, da zna več jezikov, posebno pa trgovcu je dobro, koristno za pospeševanje večjih kupčij s tujimi kupci in prodajalci, vsekakor pa ima vsak narod pravice in tudi tako naš zatirani slovenski se sme in mora v vsaki stroki na podlagi materinščine širiti in razvijati v svoji lastni domovini; potreba je le, da smo neizprosni in da odločno stopimo z opravičenimi zahtevami na dan — med svet.

Vse dosedanje dopisovanje opustite kolikor mogoče, namestite ga s slovenskim in ne le samo da dopisujete s slovenskimi strankami slovensko, temveč zahtevajte, kjer se le da od vaših pri kupovanju od vas odvisnih strank, domačih ali tujih, da dopisujejo z vami po vaši volji in ne dajte se motiti več od nemških židovskih hiš, da vam pošiljajo potnike, našega jezika nezmožne, vsi se pri vsem tem še iz naroda smešijo, tudi tukaj bodite odločni; posnemajte brate Čehe.

Da se vse to da, dasiravno z velikim trdom, doseči, blagovolite razvideti iz sledečega slučaja:

„Mnogokrat imel sem že priložnost ogledati si razna pojasnila, oznanila itd. velikih dunajskih tvrdk, pa tudi pruskih in drugih, in na teh se nahaja še navadno opomba: „korespondenca“ v nemškem, angleškem, francoskem, češkem, hrvaškem, laškem, poljskem in Bog sam vedi v kakšnih še jezikih; slovenskega pa dragi bralec, z lučjo pri belem dnevu ne najdeš imenovanega“.

Vsemu temu je tedaj vzrok naša nemarnost, popustljivost, mi smo z vsem zadovoljni, krotki kakor jagnje in v zahvalo tega nas pa, še

svet nemara poznati, in le tedaj smo dobri, kadar je treba šteti groše.

S tem pa ne bode rešili samo narodne časti, temveč pripomogli bode domačim sinovom do boljših služb, katere se dostikrat rajši če tudi nasprotnemu tujcu, prepustijo.

Vodstvo vaših knjig prevedite v slovensko, saj to pač ne dela priglavice in težave; vaši napisi pa naj zunaj kakor znotraj vaših prostorov kažejo, da so tudi Slovenci, možje trdnega značaja, katerim tudi ni na tem ležeče če radi tega trpe majhno škodo; da ne žive le zbog posvetnega dobička, ampak da so blagega srca, ki gori in se žrtvuje do zadnje kaplje krvi za domovino, za narod premili.

„Dragi rojaki!“ potem še le smete se sklicevati na narodno geslo „Svoj k svojim“, kajti ako ga vi spolnujete, se ga bode tembolj držalo vaše občinstvo.

Tedaj še enkrat na delo! na delo! dokler je dan. Organizacije je treba, višjih slovenskih šol nam manjka, slov. trg. akademija spravljala bi vrle slovenske sine v svet; toda na tak način hočejo zoriti do tega posamezni deli.

Vsi slovenski trgovci tam od Drave do Soče bi mogli stopiti v skupni delokrog; na podlagi nepremakljivosti, morali bi si pridobiti potrebnih slovenskih zavodov za trgovce, in s tem le dala bi se naša pravica ohraniti, narodu pa čast in slava pridobiti.

Bog dal, da se vresniči!

— č.

Celjske novice.

(† Nadvojvoda Karol Ludovik.) Dne 19. t. m. je umrl na Dunaju cesarjev brat Karol Ludovik ob sedmih jutraj. Cesar je prečul vso noč v hiši pokojnega nadvojvode in po smrti dolgo molil ob nadvojvode postelji. Pokojni nadvojvoda se je rodil dne 30. julija 1833. Bil je trikrat poročen in ima iz drugega zakona štiri otroke Fran Ferdinanda d'Este, Otona, Ferdinanda in Marjeta, iz tretjega zakona pa dve nadvojvodinji Marijo Anuncijato in Elizabeto. Pokojni nadvojvoda je imel pravico do prestola. Bil je dober katoličan in je bil namestnik na Tirolskem in v Galiciji. V političnem oziru je bil prijatelj Rusije in bi bil zastopal cesarja pri kronanju ruskega carja. Nadvojvoda Karol Ludovik je bil nedavno na Jutrovem in se je ondu prehladil, ter se ni mogel doma več opomoči. Umrl je za rudečo grižo. Cesar ima še jednega brata nadvojvodo Ludovika Viktorja. — Nesreča, ki je zadela cesarsko rodbino, čutijo vsi avstrijski narodi, posebno pa še avstrijski vladarski rodbini vedno zvesti Slovenci. Dunajski listi so v posebnih izdajah naznanili nadvojvodovo smrt. V avstrijski in ogerski zbornici poslancev sta se spominjala predsednika nadvojvodove smrti in ste obe zbornici v znak sožalja prenehali seji. — Pri kronanju v Moskvi bode pa sedaj zastopal cesarja nadvojvoda Evgen.

(Poročil se je) dne 19. t. m. izdajatelj in urednik „Domovine“ g. Dragotin Hribar z gospodično Evgenijo Šumi iz Ljubljane.

kakor preje v zborovanje, vračal se vinjen in s praznim žepom na dom.

Nekdaj srečni zakon postal je nesrečen. Sladka zakonska vez izpremenila se je za ženo v težak jarem. Oh, koliko je revica trpela! Na moževe trde besede je dolgo molčala. Slednjič se je domislila, da ima ona iste pravice, kakor njen mož. Pa ona ni hotela moža razžaliti, ako mu je vrnila hudo s hudim, ako mu je z ginljivimi ali trdimi besedami očitala njegovo postopanje. Hotela ga je samo zvabiti iz pogubnega pota. Toda on se je takoj razljutil, ostro jo ozmerjal, dokler ni zgrabil za klobuk ter odšel z izgovorom: „Kdo bode tvoje solze gledal, tvoje tarnanje poslušal!“

Kmalu je njegova žena vidno pešala. Lice njeno je bledele, notranje trpljenje izražalo se je na obrazu. To mehko, lahko užaljeno srce ni imelo nikogar, da bi mu pravilo svoje muke. Vse je prenašala sama za se. Soseda njena bila ji je nekako antipatična, sama ni vedela, zakaj. Žalost koja mora ostati v srcu, a ne sme v prijateljsko srce, ta žalost je huja, kakor razodeta.

Boli in skeli neprenehoma in zagreni človeku vse življenje.

Mož jo je vedno še ljubil. Večkrat dozdevalo se ji je, kakor da bi pomilovalno motril njen tužni obraz, a — na večer je šel v zborovanje, prišel pijan domov, doma razgrajal. Napram teh muk je v kratkem imela postati mati.

Prepiri so postali huji. Prišlo je celo do tega, da je zamahnil s svojo roko proti ženi. A udariti je, se ni kratko ni malo ni upal. Nevstrašno mu je gledala v oko, živo ga je pogledala, a njemu je roka upala, obrnil se je strani, ali s surovimi besedami hotel zakriti svojo sramoto. Tako je prišlo, da se je navzela neke antipatije do njega. Bala, uprav bala se je njegovega prihoda. Nikdar mu ni več tekla naproti, malo sta govorila, on je pri mizi večerjal, ona na ognjišči. Težko je prenašala ona to življenje, njemu je bilo neznosno.

Bilo je na Božični večer lanskega leta. Takoj po svojem prihodu je hotel oditi. „Kam misliš za Boga na sveti večer iti?! Ka-li ne moreš niti jeden večer bivati doma?“ — „Kaj to tebe

briga“, odgovoril ji je in zaloputnil vrata za sabo. — Ostala je sama. Jokala ni več. Vže davno ji je presedalo točiti solze. Moj Bog! Kdo bi si mislil pred dvema letoma, da bode doživela takov večer. Kmalu je imela postati mati, a kakšna mati? Nesrečna, tužna, od moža zanemarena mati. Boli mogla dete z isto gorečnostjo pritisniti na srce, kakor druge matere?

Pozno po noči je prišel mož domov. Slabo se je zabaval, jezen mu je bil obraz. Žena je še sedela za mizo. Ko je vstopil, dvignila se, ter mu stopila nasproti. Njegovo srdito obličje je ni motilo, hotela je prositi svojega moža za spravo. „Kje si bil, tako dolgo! Oh mož, mož, kako se je naše življenje spremenilo!“ Tako nežno proseč je bil njen glas. — On ni odgovoril besedice. Ne zmenivši se za stanje svoje žene, mahne z roko — čul se je slab krik in žena se mu je zgrudila na trda tla.

Še le po udarcu se je zavedel. Sam ni vedel, kaj je storil. Udaril jo je bil v nekem nepopisljivem položaju. — Sedaj se je streznil. Strašno zavedanje! Pred njim je ležalo bitje, katero ga je vedno iz dna srca ljubilo, ki mu je bilo toliko

(Črne zastave) so zavihrale opoldne 19. t. m. na vseh javnih poslopih celjskih, oznanujoč pretnost o smrti njega visokosti nadvojvode Karola Ludovika, brata cesarjevega.

(Odvetniški izpit) napravil je pri nadso- dišču v Trstu g. dr. Konrad Janežič, odvetn. kand. v Celju, s prav dobrim uspehom.

(Za spodnještajerski jubilejski zaklad) so darovali gg. Mihael Vošnjak, drž. poslanec v Celju 200 kron, dr. Benjamin Ipavc, zdravnik v Gradcu 20 kron, Anton pl. Sušic c. kr. polkovnik v pokoju v Celju 100 kron, dr. Jos. Ser- nec, odvetnik v Celju 400 kron, dr. Ivan Dečko, odvetnik v Celju 200 kron, dr. Jernej Žitek v Voj- niku 18 kron, posojilnica v Celju 1000 kron, Jurij Detiček, c. kr. notar v Celju 200 kron, posojilnica v Marenbergu 20 kron, Dra- gotin Hribar, posestnik tiskarne v Celju (po- vodom svoje poroke) 200 kron.

(Za učitelja-voditelja) na enorazrednico pri sv. Kunigundi (okr. Konjice) je imenovan gosp. Adolf Pacher, učitelj pri sv. Lovrencu pri Ptui. G. Pacher je značajan koroški Slovenec in prav marljiv učitelj.

(Shod štajerskih učiteljev.) Dne 26. maja t. j. torek po binkošti imajo štajerski učitelji v puntigamski dvorani v Gradcu svoj prosti shod, da se pogovore: 1. o položaju štajerskega učiteljstva in njega zahtevah in 2. o stališču političnih strank k tem zahtevam. Povabljeni so k temu shodu vsi učitelji, vsi bivši deželni poslanci, vsi prihodnji kandidati za deželni zbor, osebe šolskih oblastev, vodje vseh političnih strank in zastopniki vsega štajerskega časnika- stva. Zborovanje bo javno in vsakemu pristopno. Učiteljstvo je sklenilo, da ne bo pri letošnjih volitvah za deželni zbor podpiralo nobenega kan- didata, katerekoli stranke, kateri ne obljubi pod- pirati njegovo prošnjo: zboljšanje gmotnih in drugih razmer štajerskega učiteljstva.

(Podporno društvo) za uboge dijake naše nižje gimnazije se slovenskim in nemškim po- učnim jezikom je ustanovljeno. Te dni so prišla potrjena pravila od namestništva. Odveč bi bilo, naše zavedno občinstvo posebno opozarjati na veliko važnost tega blago- in človekoljubnega društva, in na njega živo potrebo. Prepričani smo, da najde to društvo, namenjeno podpori pridnega našega in revnega dijaštva, obilo vse- stranskega zanimanja pri premožnih posamezni- kih in javnih naših, kakor tudi pri raznih do- moljubnih društvih in zadrugah, ter je izdatni podpori najgorkeje priporočamo.

(Goljufija na celjski pošti.) Zadnje sredo je na celjski pošti nekdo vzdignil 200 gl. na ponarejeno nakaznico. Poslal je baje iz Laškega trga po nakaznici 1 gl. sebi samemu v Celje, prejel to nakaznico in po njej napravil si drugo z vsemi pečatnimi odtiski in zaznamki za 200 gl., katero mu je službujoči uradnik tudi izpla- čal, hitro potem pa se prepričal, da je kriva. Vsled hitro storjene ovadbe zasledil se je zločinec.

(Iz Celja.) (Gostilnica „Rinka“ v Lo- garjevi dolini.) Zadnje nedeljo, 17. majnika, zbralo se je vsled vabila „Savinjske podružnice

Slovenskega planinskega društva“ v celjski či- talnici enajst gospodov, da se posvetujejo o ustanovitvi dostojne hiše za tujce v Logarjevi dolini nad Solčavo. Prišli so gg. prof. dr. Frischauf iz Gradca, znani razkrivatelj gor in planin, ka- terim je on dal ime Savinjske (Sannthaler), Kocbek, Roblek, Lončar, Baš, dr. Vrečko, Voš- njak, dr. Šuklje, dr. Dečko, Kolenc in h koncu dr. Serbec. G. Kocbek kot načelnik „Savinjske podružnice plan. dr.“ pozdravil je došle goste in posebno g. prof. Frischaufa, ki se za prijazni sprejem zahvali in potem razlaga, kako je že v minolem stoletju Franc. grof Hohenwart popisa- val lepoto Savinjskih planin, kako je leta 1825. nadvojvoda Ivan obiskal Solčavo in došel na Ojstrico, kako je Francoz Ami Boné v 30tih letih vse gorovje od Koroške Kočne do Logarjeve do- line in do Mozirja in Celja prehodil in prvi svetu opisal lepoto Logarjeve doline, ki ima priličje edino le v dolini Cabanise v Pirenejah. Vendar pa do zadnjih let ni prišlo toliko tujcev v te gore, kakor v druge, ker ni bilo primernih cest semkaj in ni bilo primernih sprejetišč. Onkraj Solčavske vasi se ni moglo drugače prenočiti, kakor po gostoljubnosti Logarja, Plesnika in gozdarja Andreja. Dandanašnji je nastalo pravo drugo preseljevanje ljudstev iz mest v hribe. Mesta se vedno širijo in izgubivajo v isti meri, ko rastejo, zdrav zrak. Ljudje begajo zato po leti iz mest v hribe. Tako prihaja mnogo in mnogo ljudstva na Tirolsko in kjer so imeli pred leti še čisto samotne hiše, imajo zdaj cele gra- dove za mestne begune, dobivajo od njih pa tudi denar. In tisti kraji niso ravno prekrasni. Logarjeva dolina je ena najlepših, gotovo najlepša na Štajerskem. Samo, da se za počivališča, pre- nočišča in bivališča tam skoro nič ni na boljše obrnilo. „Prične“ dan danes izletnikom ne za- dostujejo več, posebno pa niso zato, da bi koga privabile za daljšo pomudo v tem lepem kraju. Naj se toraj ustanovi hotel v Logarjevi dolini na zemlji, katero je „Savinjska podružnica Sl. pl. dr.“ že kupila od Plesnika. Z dnevom, ko se odpre tam primerna gostilnica, nastopi pre- obrat v razkrivanju in obiskovanju Savinjskih planin in to blagor za Solčavo, blagor za vso deželo, za vzhodne Alpe sploh. — Živahno pri- trjevanje je sledilo temu govoru prof. Frischaufa, za katerega se je zahvalil g. Kocbek. Potem se je začel razgovor o potu in sredstvih za stavbo gostilnice v Logarjevi dolini. Govorili so gg. Voš- njak, dr. Dečko, dr. Vrečko, prof. dr. Frischauf i. dr. in na predlog gospoda poslanca Vošnjaka, da se ima ustanoviti zadruga po vzgledu pravil celjske kopališke zadruge „Diana“, določiti ka- pital na 20.000 gl., razdeliti ga v deleže po 10 gl. in 100 gl. in volil se je odbor gg. Kocbek, Roblek, dr. Dečko, dr. Serbec, dr. Vrečko, Voš- njak in Baš, ki ima osnovati pravila za novo zadrugo. G. dr. Dečko je prevzel sestavo pravil. G. prof. Frischauf je obljubil priskrbiti posnetke od planov najlepših turistovskih hiš v planinah, posebno tudi od vzorne Schillerjeve hiše na Semmeringu, da se bi po tistih zidalo. Savinjska podružnica sl. pl. dr. pa bo delo novi zadrugi pre-

pustila zemljišče, katero je kupila od Plesnika. Naglaševala se je tudi potreba popraviti cesto od Ljubnega do Luč in izdelati cesto iz Solčave na Koroško ter tako s kratkim potom zvezati ti deželi. Koncem je zbor na predlog g. prof. Frischaufa navdušeno zaklical svetlemu cesarju trikrat „Hoch“ in „Živio“ ter odposlal na kabi- netno pisarno Nj. veličanstva najponižnejši po- zdrav „vzvišenemu branitelju vseh svojih naro- dov in njih gospodarskih potreb“. G. Kocbek je prebral pozdravilno pismo g. prof. Orožna, načel- nika „Sl. pl. dr.“ g. dr. Vrečko izrekel je g. nad- učitelju Kocbeku zahvalo zboru za njegovo iz- borno prizadevanje v prosep turistike v naših planinah in na predlog g. prof. Frischaufa spre- jelo se je za novo gostilnico v Logarjevi dolini ime „Rinka“, osrednje gore v tem hribovju. Ako tedaj Bog dade i sreča junačka, dvignil se bode morebiti že drugo leto blizu Plesnika pod Ojstrico, hotel „Rinka“.

(Celjska gimnazija.) Vlada se je odločila pozidati novo poslopje za celjsko gimnazijo in zahtevala od celjskega mesta stavišče za to šolo v obsegu 3200 metrov. Zadnji torek je vsled tega mestni zbor celjski sklenil kupiti od Wokaunovih dedičev in pripraviti za 7100 gl. prostor vstrie semalske kasarne. Ta prostor hoče pa naše ljubo Celje državi prepustiti samo za nemško popolno gimnazijo, v kateri se sme samo v nemškem jeziku poučevati. Torej se mora po zahtevi naših prijaznih so- meščanov v gimnaziji na novem prostoru tudi slovenščina za rojene Slovence učiti nemško. Ta sklep je tak, da ga vlada ne more sprejeti in pomeni ravno toliko, kakor bi bilo Celje vladi stavišče za novo gimnazijo odreklo, ker vlada zaradi celjskih Slovencev vendar ne sme odpraviti slovenskega učnega jezika za sloven- ščino in mora tudi skrbeti za hišo slovenski nižji gimnaziji, ki bi se lahko nastavila v posebnem oddelku novega gimnazijskega poslopja. Nam, naravnost rečeno, ne gre v glavo, zakaj vlada zavoljo 7000 gl. ne kupi sama stavišča za državno srednjo šolo v Celji. Ta iznesek ne šteje pri milijonih avstrijskih državnih stroškov nič. Ako pa vlada morebiti načeloma hoče sta- višče imeti zastoj, bilo bi ji vendar mogoče po drugem potu pridobiti primeren prostor brez po- gojev celjskega mestnega zbora, kateremu je iz sovražnosti do Slovencev pametno prevdaranje popolnoma ušlo. Razvitek celjskega gimnazijs- skega vprašanja še utege biti zanimiv.

Spodnje-štajerske novice.

(Žalska podružnica sv. Cirila in Metoda) namerava na Telovo prirediti svoj letošnji zbor. Opozarjamo vse p. n. rodoljube na to zborovanje vže danes, da bi se zborovanja tem obilneje vdeležili in pokazali, da bije srce Savinjanom za narod! Natančneje vsprejete pozneje.

(Društvo „Kmetovalec“ v Gotovljah) ima letošnji glavni zbor dne 14. junija t. l. Kmeto- valci in prijatelji kmetijstva ne zamudite prilike se podučiti in prepričati o lepih vseh tega vzglednega kmetijskega društva. Gospoda pridite med narod in podučite ga o njegovih najnovej- ših pravicah. Natančneje vsprejete drugokrat.

(V Vojniku) stavi se nova farna cerkev prav pridno. Stara cerkev je že podrtja, le zvo- nik moli še proti nebu. Kako trdno so v starih časih zidali, kaže to, da so morali staro zidovje tu in tam razstreliti, ker ga zidariji drugače razdreti niso mogli. Pri podiranju našli so nekaj starorimskih(?) kamenov s prav lepo ohranje- nimi relief-podobami in napisi. Kakor smo sli- šali, vzditi jih mislijo na zunanjo steno nove cerkve, kakor je tudi pri glavnem uhodu v naši cerkvi sv. Florijana vzdana taka rimska podoba, predstavljajoča nam neki lov.

(Velika nevolja) je med kmeti čez vojniške „nemške purgarje“, ker so semnino povišali od 5 na 10 kr. za vsako glavo živine. Slovenski kmetje nič se ne jezite preveč! Saj veste da potrebujejo ti „vojniški Nemci“, (ki pa nemško ne znajo) denar za to in ono nepotrebno reč, a kje naj ga dobijo če ne od Slovencev! Ko bi jim ga Slovenci ne nosili v krčme, trgovine itd. kje bi pa denar dobili? Zato spametujmo se ter jim obrnimo hrbet in kmalo bodo začeli ti go- spodiči drugače pihati! —

udano, katero je zanemarjal! Bledo ležalo je pred njim. Pripognil se je k njej, milo je klical: „Mi- cika, Micika, vstani!“ Zaman! Ona se ni genila. Na bledih ustnicah je bila videti kapljica. Bila je — kri. Nesrečnež skočil je iz sobe, ter na vso moč trkal pri sosedu. Soseda je prihitela z lučjo v roki. „Moj Bog, pomagajte, moja žena mi umre.“ — „Jezus, Marija“, zaihtela je mehkočutna žena. Brzi korakov mu je sledila v njegovo sobo. Položila sta revico na njeno postelj.

Kropila sta jo z vodo. Čez nekaj časa je odprla oči. Trudno je pogledala svojega moža, ki je klečal jokaje ob njeni postelji. Zopet je za- tislila oči ter se obrnila v stran. — Mož je hitel po zdravnika. Ko sta prišla z zdravnikom, zvi- jala se je njegova žena v bolečinah. . . .

Povila je dete. Zdravnik je dejal, da je bo- lezen njena huda, če ne smrtna. Dete je bilo krepko in zdravo. Toda mati ni mogla veselega obraza zreti nanj, ni mogla ga motriti z onim rajskim občutkom, katerega ima srečna mati, ko prvič zre v obličje svojega otroka.

Minil je dan za dnevom. Soseda došla je dete, lepo je provspelo, a njegova mati je ležala

v hudi vročici. Smrtni angelj je že razprostil temno svoje krilo nad njo. A mož je ležal pred posteljo na kolenih. z divjim, obupnim glasom prosil: „Le umreti ne, oh, ne umreti!“ In angelj je splaval proti nebu in rekel Gospodu — „Še ni čas!“ —

Bilo je lepega zimskega dne. Žarki solnca so svetili na okrevajočo bolnico. Njen mož sedel je poleg nje na robu postelje. Kako srečno sta zrla na malega kričača v zibki poleg njiju!

Žena je okrevala. Tudi mož je okrevaj, bil je zopet Poljanec od nekaj! Nikdar ni več za- hajal v društvo, bil je najboljši mož in oče.

Vse to je premislila žena, sedeča pri oknu. Koliko lepih, koliko žalnih spominov! Toda kaj mara sedaj za tužne zimske dni! Kdo misli v dnevih srečne pomladi na zimo?!

Tam na obzorju prikazal se je vlak. Srečen smehljal je okroževal njene ustnice, vzela je klo- buček, hotela mu je nasproti. Ko je stopila pred hišo, ozrla se je na lepo naravo; ustnice so se ji gibale in lahno je mrmrla: „Kako krasna je pomlad!“

(Iz Št. Lovrenca nad Prožinom) se nam piše: V „Domovini“ št. 14 od 3. aprila t. l. bilo je poročano, tako, kakor da prejšnji župan Boštjan Šuhel ne bi bil v redu gospodaril, ter da je občinski odbor našel razne pomote. — To poročilo pa ni bilo utemeljeno, kajti pri okrajnem odboru celjskem pregledal se je dne 23. aprila t. l. natanko račun in se je pokazalo, da je bilo pod županom Šuhel-nom dohodkov 184 gld. 64 kr., stroškov pa 135 gld. 40 kr. presežka torej 49 gld. 24 kr., ktere je bil Boštjan Šuhel tudi novemu županu Andreju Samecu izročil. — Toliko da se ne bi Boštjanu Šuhelu delala krivica.

(Železnica Velenje-Dravograd) bila je zopet na razgovoru v državnem zboru. Minister železnice je obljubil, da prevzame državno oskrbovanje in obrestovanje potrebnega kapitala, če prevzame Štajerska in Koroška za 1 milijon matičnih delnic. Železnica bo gotova v dveh in pol letih od dneva dovoljenja.

(Občni zbor „Savinjskega Sokola“) volil je dne 10. maja t. l. naslednji odbor: Starosta oziroma načelnik gasilnega oddelka Alojzij Goričar, podstarosta načelnikov namestnik, Ivan Lipold. Odborniki: Josip Pirš, Leopold Goričar, Anton Konečnik in Franjo Deleja. Sklenilo se je, da se društvo udeleži korporativno s zastavo pri otvoritvi narodnega doma v Celji.

(Iz Polzele.) Nedavno sem tu kupil nekaj dopisnic na pošti, a dobil take s samonemškim napisom. Je-li to mogoče? Žalostno, pa res!

(Iz Loke pri Zidanem mostu.) Gospod dr. Emanuel Friedrich nas prosi poročati, da se ni odpovedal službi na Loki, s sedežem na Zidanem mostu, temveč, da prične z dnem 1. junija t. l. izvajati svojo zdravniško prakso.

(Hrastnik.) Na in ob Kumu razsaja mej otroci hudo davica. Šolo na Dobovcu so morali zatvoriti. — Tudi v obsegu trboveljske občine škrlatica še vedno ni ponehala.

(Iz Trbovelj.) Že več časa osrečuje nek dvomljiv dopisun celjski nemški listič z različnimi novostmi iz naše doline. V eni zadnjih števil celjske „klepetulje“, se je pa popel isti celo do dopisa, v katerem milo povzdiguje svoj opominjajoč glas k Trboveljcem. Svareč in grozeč jim hoče pokladati v srce zlate nauke ter trdno upa, da njegovi opomini ne ostanejo kasandrina svari-la, temveč, da bodo odslej volili Trboveljci le može, katere jim bo blagohotno nasvetovala — nemčurska klika privandrancev. S posebno srčnostjo in zgovornostjo se zaganja siromače dopisnik v g. A. Pintarja, katerega pozna vendar vsak kot vrlega in značajnega moža, katerega so se kot narodnjaka in moža neupogljive volje hoteli le zvijačno iznebiti nekateri gospodje, ker je bil v novič izvoljen v obč. svet — kakor piše smešno otroče ta listič, kljub blagohotnim nasvetom od neke strani. Pa dopisun ni le grozno smešen ampak tudi do skrajnosti predrzen. Po-delivši Trboveljcem nekaj „zlatih besed“, se predrzne človeče groziti, da bi sledila novi izvolitvi moža, ki bi se nekaterim gospodom ne dopadal, „eine noch grössere Demüthigung“. No, pa z grožnjami ne boste, gospoda germanske krvi, nič dosegli pri Trboveljcih, ki vedo, da so na svoji zemlji svoji gospodarji. Svoje blagohotne opomine ohranite le za sebe in pazite, da si ne boste s potrtem srcem večali „Tuimus!“

(Iz Studenic.) Zadnjo soboto bilo je tukaj licenciranje bikov. Komisija se je o priznanih živalih jako pohvalno izrekla ter ob enem priznala, da so bili tukajšnji biki med vsemi, kar so jih v Gornji Polskavi, Slov. Bistrici in Studenicah, toraj v celem slovenjebistriškem okraju k licenciranju prignali, najlepši! Tako je prav, vrli Dravinjčani! Poprimite se z vsemi silami živino-reje ter skrbite za dobra živinska plemena, saj je ravno živinoreja skoro jedina panoga kmetij-stva, ki prinaša kmetovalcu še nekoliko dobička!

(„Kmetijsko bralno društvo“ v Krčevini pri Ptuj) priredi na binkoštni ponedeljek dne 25. maja t. l. ob 4. uri popoldne društveno veselico v prostorih g. krčmarja Blaž Windisch-a na Štukih s sledečim vspešnim: 1. pesem, 2. pozdrav, 3. deklamacija, 4. pesem, 5. govor g. Fr. Matjašič-a o vzgojevanju in cepljenju trt (praktično demonstriranje), 6. pesem, 7. nasveti in 8. prosta zabava s petjem. K obilnej udeležbi vabi najljubnejše odbor.

(Slovensko pevsko društvo v Ptuj.) Vsled mnogostranskih želja in z ozirom na sodelujočo vojaško godbo, priredi se letošnji veliki koncert v soboto 15. dne avgusta 1896 na praznik Vnebovzetja Marije Device v „Narodnem domu“ v Brežicah. Glede na krajevne razmere letoš-njega pevskega zbora in predrage nam brate Hrvate, od katerih se nadejamo mnogobrojne udeležbe, vzprejel je odbor v koncertni program dve primerni hrvatski pesmi: „Živila Hrvatska“ in „Večer na Savi“, katerih zadnja se bode iz-vajala s spremljevanjem orkestra. Odbor „Slov. pevskega društva v Ptuj“ in krajevni koncertni odbor v Brežicah sta si svesta storjene narodne dolžnosti: priskrbeli ste se za koncert dve novi skladbi s svoječasnim razpisom dveh častnih daril, izbral se je za veliki koncert v vsakem obziru jako ugoden kraj, zagotovljena je za ve-liki pevski zbor in koncert cela vojaška godba c. in kr. pešpolka nadvojvode Leopolda štv. 53 iz Zagreba in konečno se je slavnost odredila vsem oddaljenim udeležencem in prijateljem petja v olajšanje in na ljubo na zelo priličen dan. Slovensko pevsko društvo kot tako samo ob sebi nič ne premore; povoljna izvršitev in končni izid oziroma uspeh velicega pevskega zbora na dan 15. avgusta t. l. zavisen je jedino od po-žrtvovalnosti, pridnosti, vztrajnosti in domoljubne uneme raznih slovenskih pevskih društev, kakor od posameznih slovenskih pevk in pevcev sloven-skega ozemlja, kateri se naj blagovoljno kolikor mogoče podvzajo z zglaševanjem za note posa-meznih za koncert določenih pesmi, katerih je društvo za vsako pesem po tri sto, za pojedine glasove po 75 komadov založilo. — Slov. pevsko društvo, osnovano na najvišji podlagi nima na svojem sedežu in v odboru muzikalno izobraže-nih mož, ne razpolaga v Ptuj s številnim in z znamenitim pevskim zborom, kakor ob času po-roda društva, ker so se razmere od njegove ustanovitve do današnjega dne društvu na škodo korenito predrugačile, njegova moč temelji v nje-govih pravilih, obstoji v društveni organizaciji, ki omogočuje hitro koncertovanje posameznih po prekrasni slovenski zemlji raztrosenih pevskih sil. Nevesele narodno socijalne razmere po spod-nještajerskih mestih in trgih zahtevajo neogibno in nujno obstanek jednega pevskega društva z lahko gibljivim aparatom, kakoršno je naše, ki more koncerte prirejati v poljubnih krajih, koder le ima kaj društvenikov, in če bi takšnega slovenskega pevskega društva na slovenskem ozemlju še ne bilo, moralo bi se z ozirom na narodne potrebe takoj ustanoviti. — S tega emi-nentno važnega narodnega stališča in glede na dosedanje sijajne in vidne uspehe velikih kon-certov našega pevskega društva za probujo nar-odne zavednosti in slovenskega ponosa na Spod-njem Štajerskem, prosimo uljudno vsa razna slovenska pevska društva širom Slovenije, kakor tudi pojedine čestite slovenske pevke in pevce, naj se z vso energijo lotijo dela, vršeč se s so-lidarnim in krepkim sodelovanjem svojo narodno dolžnost v povzdigo in razcvit slovenskega petja. Z ozirom na rodne brate Hrvate, ki nam v vsaki priliki zanimanje in požrtvovalno bratsko ljubav v narodnem našem življenju in stremljenju izka-zujejo, nadejamo se za trdno, da se štajerski Slovenci v ogromnem številu velicega koncerta na dan Velike maše v Brežicah udeleže.

(Od Sv. Duha ob Ščavnici.) Dne 9. t. m. so ob polnoči prekanjeni uzmoviči z močnim drogrom iz kletnega okna tukajšnje šole krenoli železno omrežje ter so se hoteli skobacati v njo, a bili so po sreči pregnani. — Od tod so jo po-tegnili v kakih 15 minut oddaljeno vas Terbe-govce. Tu so ulomili in posestniku Blažu Ko-rošču odnesli večidel zabele in vso svinjsko meso. Sluti se, da so bili tatje iz ormoškega ali ptuj-skega okraja.

(Iz Murskega polja) se nam piše: Z ve-selim upanjem gledamo letos v bodočnost. Zrnje je zimo dobro prestalo, počasna rast mu daje močno steblo in tudi klas je vrlo dobro razvit. Lani niti semena nismo nazaj dobili. Letos pa upamo nektero dervenko napolniti. Moča in suša se je do sedaj po redi vrstila. Zato smo po go-ricah pravi čas opravili delo. Nekteri imajo že drugo kop. Prelepe pa so letos naše ograde in sadnjaki. Tako cvetno sadno drevje že dolgo ni

bilo, da bi le tudi tako rodno bilo. Potem upamo, da tudi nekteri polovnjak jabolčnice natolčemo. Ker tudi trta lepo odganja, mislimo si letos od pretečenih nezgod vendar nekoliko opomoči. Da bi le ledenega zrnja ne bilo.

(Posojilnica v Ljutomeru) imela je 14. maja svoj občni zbor. Napredovala je tudi v pre-tečenem letu. Vloge narasle so na 197.559 gld., rezervni fond na 23.838 gld., čistega dobička je bilo 310 gld. Posojilnica si je v pretečenem letu kupila hišo na najlepšem prostoru v trgu; s hišo je uženo najst plugov oralne zemlje in travnikov. Ko se izvrše na hiši po-trebne poprave, bode imela posojilnica krasen dom. — V novo načelnitvo so voljeni gg. Ivan Kukovec, Anton Šlamberger, dr. Franc Rozina, Anton Misja, Ivan Kryl in Franc Seršen, vsi iz Ljutomera.

(V Ljutomerski okrajni šolski svet) voljena sta bila pri dopolnilni volitvi, ki se je vršila 10. maja t. l. gg. dr. Franc Rozina, odvetnik in Franc Seršen, trgovec.

(Sadja izvozilo iz Spodnje Štajerske) se je l. 1891. samo 81.141 meterskih stotov. Ako primerjamo te številke s srednjim Štajerjem, iz kterega se je isto leto izvozilo 348.038 meterskih stotov, vidimo, da je med nami še sadjereja zelo zanemarjena. Kriva je tega deloma kmetijska družba, kmetijske podružnice, pa tudi naši po-sestniki sami, ki žalibože še nimajo povsodi lju-bezni do sadjereje, ktera bode letos prinesla tako lepe peneze. Zdramimo se vendar in ne delajmo v nobeni zadevi slabše kakor naši nemški sosede!

(Slovenski denar) le prevečkrat ide v nem-ske roke; od todi pride mogočnost in prevzetnost naših narodnih nasprotnikov. Da le eno primero sem postavimo, navedemo iz računa štajerske hranilnice v Gradcu, da je bilo leta 1895. izpo-sojenega na kmetiška zemljišča na Spodnjem Štajerskem 3.638.303, torej več kakor tri in pol milijone. In s to svoto je obremenjena slovenska zemlja Nemcem na prid. Slovenci v to nemško hranilnico plačujejo obresti, množe njen čisti dobiček, kadar pa pride razdelitev, pa Slovenci nič od tega ne dobimo. Največ denarja je raz-po-sojenega v Ptujem okraju namreč 784.115 gld. Ali ne bi mogli Slovenci v Ptujem začeti misliti na ustanovitev lastne hranilnice?

(V Lahovcih pri Ljutomeru) pogorel je na Vnebohoda dan posestnik Filipič po domače imenovan Bukovec. Mož, dasiravno premožen, ni bil zavarovan. Nesreča je posebno velika, ker mu je zgorelo tudi osem glav goveje živine, go-spodar sam pa je pri rešitvi svojega blaga dobil težke opekline. Naj bi našel pri sosedih in vseh dobrih ljudeh obilo podpore.

(Dev. Marija v Pušcavi) (Koncert). Dne 10. maja t. l. priredil je gospod Peter Korman, ud tukajšnjega šolskega sveta v gostilni g. Josipa Krasnika v Pušcavi koncert za ubogo šolsko mladino, kateri se je v vseh točkah dobro obne-sel in kterega čisti dobiček znaša 22 gld. 20 kr. Udeležilo se je tega koncerta tudi precejšnje šte-vilo gostov iz Ruš, Selnice in sv. Lovrenca. Z gospodom Kormanom, kateri nas je 14. t. m. za-pustil in se preselil v Laški trg, zgubimo vrlega narodnjaka in blagodušnega dobrotnika šole. Spominjali se ga bomo s hvaležnim srcem!

(Iz Ribnice na Pohorju.) V noči od 13. do 14. majnika začul se je iz ribniškega zvonika mili glas plat zvona, naznanjujoč nam ogenj. Goreli ste žaga in mlin posestnika Antona Vrh-njaka. Da se ogenj ni dalje razširil, zabvaliti se imamo v prvi vrsti vrlemu vodji orožniškemu g. Alojziju Turmanu. Povod te nezgode bode pač neprevidnost žagarjeva, ki je v svoji bajti leseni kuril žagovno.

Druge slovenske novice.

(Ljubljanska deputacija na Dunaji.) Iz Ljubljane je šlo na Dunaj odposlanstvo treh mestnih odbornikov, gg. Hribarja, Gogale in Rav-nikarja. Deputacija je bila pri ministerskem pred-sedniku, finančnem ministru in vojnem ministru. Grof Badeni je na povabilo novoizvoljenega žu-pana g. Ivana Hribarja obljubil, da sam pride v Ljubljano, da ogleda tamošnje razmere. Fi-nančni minister vitez Bilinski, pri katerem so

bili poleg imenovanih mestnih odbornikov hkratu kranjski deželni predsednik baron Hein, državna poslanca baron Schwegel in Kušar, je obljubil poldrugi milijon goldinarjev triodstotnega posojila za Ljubljano in deželo. Pri vojnem ministru je odposlanstvo izposlovalo, da se uvrsti Ljubljana glede vojaške najemščine v višji razred nego je sedaj. Obljubilo se je odposlanstvu na Dunaji, da se kmalu začne graditi novo gimnazijsko poslopje v Ljubljani in da se v Ljubljani osnujejo mehanične delavnice.

(Nemškonarodna obrekovanja.) V Ljubljani je bila volitev našega župana, to je pa nekaterim nemškimi nacijonalcem dalo povod za napade proti Slovencem. Posebno se v tem odlikuje neki dopisnik „Ostdeutsche Rundschau“, o katerem se sodi v Ljubljani, da je neki ces. kr. uradnik, kateri naj bi se rajše za svojo službo briga, nego po listih grdil narod, mej katerim služi. Mej drugim sumniči novega župana proti avstrijskega rusofilstva in se popraša, ko bi kak nemški nacijonalec s podobnim mišljenjem bil potrjen za župana? Tako sumničenje je podlo in škoduje vsem Slovencem. Vse stranke slovenske morajo z vso odločnostjo tako sumničenje zavračati. Vprašati moramo, kdaj se je kje na Slovenskem tako slavil rojstni dan ali pa kak jubilej ruskega carja ali pa kakega ruskega državnika, kakor so se že v Celovcu, Gradcu, Celju in Mariboru razni rojstveni dnevi in jubileji nemškega cesarja in kneza Bismarka? Baš „Ostdeutsche Rundschau“ ima najmanj pravice koga poučavati o avstrijskem patriotizmu.

(Himen.) Poročil se je dne 18. majnika t. l. g. dr. Danilo Majaron, advokat in deželni poslanec v Ljubljani, z gospodično Fernando Starč.

(Potres v Ljubljani.) Zemlja se od lanskega velikega potresa še ni popolnoma pomirila. V daljših prestankih čutijo se še prav rahli sunki. Tak rahel sunek se je čutil v Ljubljani tudi v noči od sobote na nedeljo. Prebivalstvo pa ne kaže najmanjšega strahu več.

(Električna razsvetljava v Ljubljani.) Pričakovati je, da se v Ljubljani kmalu začne dela za vpeljavo električne razsvetljave. Cesar je potrdil zakon, po katerem sme Ljubljana vzeti v ta namen 400.000 gld. na posodo. Dokler se ta zakon ni bil potrdil, se niso dela mogla začeti.

(Ljubljanski kolodvor južne železnice) se precej povekša. To je bilo potrebno, ker se promet množi. Gostilnica pride v nekatere prostore sedanjih uradov, ki se drugam premeste.

(Ognjenik na ljubljanskem barju.) Po Ljubljani se je minoli petek in soboto razširjala grozna novica, da je na Barju jel bljuvati ognjenik. Seveda ljudje so takoj modrovali, da je to v zvezi z lanskim potresom. Ljudje so se že bali, da Ljubljano kedaj podsuje novi ognjenik z lavo in pepelom, kot je bil Vezuv Herkulanum in Pompeji. V resnici je pa okolica Notranjih Goric na Barju zares bila nekaj časa zavita v gost dim, na nekem mestu pa se je videl modrikast plamen. To pa prihaja od tod, da je dala južna železnica navrtati tla 30 metrov globoko, da ve, kakšna so, ker misli ondu zgraditi novi most. Iz teh votlin uhaja močvirni plin (ogljikov vodik), ki nastaja povsod, kjer gnijo rastlinske snovi. Ta plin pa gori z modrikastim plamenom. Nevarnosti seveda ni nobene.

(Socijalnodemokratsko gibanje) se širi na Kranjskem. „Delavec“, ki je glasilo socijaldemokratske stranke se hitro razširja in se sam baha, da ima 1800 naročnikov. Kolikor vemo, se razširja mej delavci in delavkami po ljubljanskih tovarnah. Dne 10. t. m. je imel biti socijaldemokratski shod na Vrhniki, ki se pa vršiti ni mogel, ker so člani katoliško političnega društva zasedli prostore v dotični gostilni. Nekateri so bili veseli, da se je na ta način shod preprečil, a mi moramo reči, da bi se mogli veseliti samo, če bi sploh socijalisti ne mogli zborovati, ko bi noben poslušatelj ne prišel. Na ta način se zborovanje ne bo dalo vselej preprečiti, kajti lahko se priredi zaključeno zborovanje, k kateremu se člani katoliškega rokodelskega društva ne bodo vabili. Res se na ta način socijalizem ne da tako hitro širiti, a zadošča, da se le nekateri dajo vjeti v mreže, potem ga bodo že dalje razširjali. „Slovenec“ je priobčil več člankov zoper socijalizem, ki opozarja na to nevarnost, tudi „Slov.

Narod“ se je nekajkrat oglasil. Duhovščina zlasti lahko stori mnogo proti socijalizmu, a preprečiti ga ne more, to kaže pogled v Nemčiji, kjer se zadnji čas socijalizem razširja kaj močno tudi v katoliških krajih. Treba je, da se proti socijalizmu zjedinijo vse slovenske stranke. Baš socijalna nevarnost naj bode slovenskim strankam opomin, da popuste mejsebojne razpore.

(Izseljevanje v Brazilijo.) Pod gotovimi pogoji zopet zastoj ljudij prevažajo v braziljansko državo San Paolo. Sprejemajo se pa baje samo izseljenci iz Kranjske, Štajerske in Hrvatske. Izjemno je pa zaprta pot gališkimi izseljencem. — Nam se to čudno zdi, da bi Poljakov in Rusinov ne prevažali. Braziljancem je pač vse jedno, od kod je kdo. V Avstriji pa imajo Galičani ravno tako pravico izseliti se, kakor drugi. Nam se le dozdeva, da le vlada dela Galičanom ovire, ker se boji, da bi sicer gališki grajščaki za sedanje naravnost sramotno nizke cene ne dobivali delavcev. Vsaj smo videli, kako je bilo z gališkimi izseljenci v Gorici. Nekateri so odpravili nazaj v Galicijo, drugim, kateri se le niso hoteli vrniti, so pa dovolili dalje potovati. Ne svetujemo pa nobenemu izseliti se v Brazilijo, kajti razmere ondu so jako nevarne in človek ni varen ne življenja ne imenja.

(Divji petelini) so se prikazali v več krajih na Dolenjskem, koder jih dosedaj ni bilo, kar seveda posebno zanima lovce. V Veliki gori pri Ribnici je te dni jednega ustrelila gospa Olga Kosler.

(Električno razsvetljava) z vodovodom vred napravi nemško Kočevje na Kranjskem. Kočevci bi prehiteli Ljubljano, ako bi novo županstvo hitreje ne delovalo, kot je prejšnje.

(Nemški značaj Celovca.) Predzadnjo soboto je slovesno zaprisegel novi celovski župan dr. Neuner. Že pri tej priložnosti se je pokazalo, da glavno vlogo v Celovcu igrajo nemški nacijonanci. Župan je v svojem govoru naglašal, da hoče varovati nemški značaj celovskega mesta. Dr. Neuner je posnemal dr. Luegerja, ki je tudi posebno nemštvo naglašal, ko je bil izvoljen za dunajskega župana; samo dr. Neuner je bil previdnejši nego dr. Lueger, govoril je še le, ko je bil potrjen. To naglašanje skrbi za nemštvo, pa pač vzbuja misel, da celovsko prebivalstvo ni tako nemško, kot se večkrat zatrjuje. Ko bi zares bili Celovčani pristni Nemci, bi pač te skrbi ne bilo treba, ker bi prebivalstvo samo bilo najboljši znak za nemški značaj. Kar se pa tiče uradovanja, je pa celovski magistrat tudi v jezikovnem oziru navezan na zakonske določbe. Če se jih ne bode držal, bodo pa pritožbe. Če se novi župan misli braniti slovenskih vlog, bodo pač Slovenci mu izbili njegove muhe iz glave.

(Beg pred boleznijo.) Iz Aleksandrije beže ljudje v velikem številu v severne kraje, zlasti v Trst, da se umaknejo koleri. V Trstu so pripeljali že trije parniki begune, samo premožne ljudi. V Trstu so vse razkužili, predno so je pustili na suho. V opazovališče jih niso dali, ker na potu ni nikdo umrl.

(Italijani se boje orožnikov.) V Pomijanju se je te dni v občinskem zastopu razgovarjalo o preskrbljenju primerne stanovanja za prepotrebno orožniško postajo. Temu sta se posebno upirala znani italijanski kričar Marsich in občinski tajnik, češ, da ni potreba orožnikov, ker so dosedaj tudi izhajali brez njih. Italijani se torej boje orožnikov, ker bi potem ne mogli napadati Slovanov.

(Deželnozborske volitve v Istri.) Sedaj se vrše v Istri v tistih dveh okrajih, katerih volitve je deželni zbor razveljavil, volitve volilnih mož. Kakor se kaže, bode zmaga slovanskih kandidatov letos večja, nego je bila lani, vzlic temu, da Italijani napenjajo vse sile in jih tudi podpira vlada. Dokler je vitez Rinaldini namestnik v Trstu, je poslednje samo ob sebi umljivo.

Druge avstrijske novice.

(Delegacije) sklicane so na zborovanje za dne 30. majnika t. l. v Budapešto.

(V državnem zboru) je bil dne 13. t. m. s 116 proti 79 glasom zavržen predlog dr. Kaizla, ki je meril na to, da bi iz polajška pri davkih največ dobili ubogi mali kmetijski posestniki. Vodja katoliške ljudske stranke, baron Dipauli,

je na vso moč pobijal ta predlog in se vlekel za veleposestnike. Za njim so šli zoper kmete pri glasovanju: Poljaki, nemška levica in Hohenwartovci ter večina slovenskih poslancev (razun dr. Gregorca in Koblarja). Mi naših poslancev več ne razumemo. Poprej so glasovali za javne (!) volitve in sedaj zoper Kaizlov predlog.

(Slovesno umeščenje dunajskega župana.) Dne 19. maja je bil dunajski župan Strobach slovesno umeščen. Namestnik Kielmansegg je v svojem nagovoru naglašal, da upa, da mestni zastop se bode držal veljavnih zakonov in ne bode na to gledal, kake vere je kdo. Vlada bode gledala in tudi mora gledati, da se zakoni izvršujejo. Ta nagovor namestnikov je očitno bil naperjen proti protisemitizmu. Zato so pa židovski liberalci ploskali pri teh besedah. Župan Strobach je pa odgovoril, da se bode ravnala stranka po volji prebivalstva, katera se je pokazala pri volitvah.

(Nova nevarnost za Nemce.) Učni minister je baje odredil, da bode izpit iz češčine in nemščine tudi zadoščal za profesuro na srednjih šolah. Dosedaj je profesor nemščine vselej moral biti izpitan tudi iz latinščine in grščine ali pa iz zgodovine. Omenjena naredba je pa jako vznemirila Nemce. 32 poslancev je takoj interpelovalo učnega ministra. Nemci se sedaj boje, da se bode več čeških profesorjev nastavilo na nemških gimnazijah in bodo celo nemščino poučevali. Ta nevarnost pač ni velika in se bode ravno tako lahko prigodilo, da bode na češki gimnaziji Nemec češčino učil. Verjetno pa ni, da bi vlada nastavljala na nemške gimnazije in realke Čehe. To bi se utegnilo zgoditi pač le v slučajih, ko bi se vlada prepričala, da nemški profesorji pri učenju nemščine, premalo goje avstrijsko domoljubje in v mlada dijaška srca zasajajo prusofilstvo, kar se semtertja dogaja. To ve tudi Gautsch, ki je moral odrediti, da so se prusofske knjige bile odpravile iz šolskih knjižnic.

(Davčna preosnova.) Minuli teden je državni zbor končno rešil davčno reformo. Stvar se je vršila še precej gladko. Od slovenskih poslancev sta govorila g. Robič in Pfeifer. Prvi je stavil tudi neki predlog, da se naj od zemljiškega davka več odstotkov odpiše, kakor predlaga vladna predloga. Sicer pa poslanec Robič od davčne preosnove ne pričakuje nič dobrega za kmeta. Ko se je osebnih davek opustil priklad, se bodo deželne in občinske priklade nakladale ravno na zemljiške davke. Kar se bode kmetu odpisalo na davku, se mu bode pa na prikladah naložilo. Poslanec Pfeifer pa ne upa, da bi se bogatinje primerno obdačili in je slišal, da se je vlada nekaj odgovorila v tem oziru z levičarji. Finančni minister in levičar Auspitz sta temu hudo oporekala, a kdo ve, če nista baš zaradi tega bila tako razburjena, ker je na vsem nekaj resnice. Zavzeli so se vsi pominjevalni predlogi. Posebno je pa omeniti, da se je zavrgel predlog predlog Mladočeha Kaizla, po katerem bi se bil desetodstotni odpis od skupne svote zemljiškega davka razdelil ravno na tiste posestnike, ki nimajo na leto 1000 gld. katastralnega dohodka. Ko bi bil ta predlog obveljal, bi se bil kmetom zares nekoliko davek ponižal. Ko je pa obneveljalo, da bodo odpusta deležni tudi veleposestniki, bode pa pri malem kmetu odpust tako majhen, da ni vredno o njem govoriti. Za Kaizlov predlog sta glasovala slovenska poslanca dr. Gregorec in Koblar. Drugi slovenski poslanci so glasovali proti predlogu, ker je vlada pretila, da zakona ne predloži cesarju v potrjenje, ako se vsprejme Kaizlov predlog.

(Novi pokojninski zakon) je potrdil cesar. Dovolil je pa tudi, da naj novi pokojninski zakon velja za vse tiste vdove, katerih možje so umrli od 1. dne maja letošnjega leta.

(Dunajski župan je potrjen.) Krščansko prebivalstvo dunajskega mesta je z veseljem pozdravilo te dni novice, da je cesar potrdil novoizvoljenega župana Strobacha. Seveda veselje bi bilo še večje, ko bi župan bil dr. Lueger. Sedaj prevzame krščanskosocijalna večina vpravo dunajskega mesta. Dela bode imela dovolj, kajti liberalna večina je kaj slabo gospodarila. Liberalna manjšina bode pa tudi delala ovire, kolikor bode le mogoče. Krščanski socijalisti morajo

sedaj pokazati, da ni res, kar so vedno trdili liberalni listi o njih, da znajo le zabavljati, da pa niso za nobeno gospodarstvo. Sprememba na Dunaju je velike važnosti za vso Avstrijo. Če se bode na Dunaju obnesel krščanski socializem, potem ni dvombe, da bode posnetek z nemško-liberalno stranko ravno tako tudi drugod. Z veseljem beležimo, da se krščanski socialisti na Dunaju vedno bolj oddaljujejo od narodnih Nemcev, največjih nasprotnikov slovanstva, da dr. Lueger, ki bode odslej prav za prav duša dunajske mestne uprave se oddaljuje ne le od Schönererjevih somišljenikov, temveč tudi od Verganija, kateri v svojem listu vedno grdi Slovence. Krščanski socialisti menda prihajajo do prepričanja, da na prestolnem Dunaju ne gre gojiti nemške nestrpnosti proti drugim narodnostim. Seveda upanja še ni mnogo, da bi kmalu za dunajske Slovence obveljala narodna enakopravnost, da bi dunajsko mesto za češke otroke vzdrževalo tudi češke šole. Ko bi krščanski socialisti kaj takega poskusili, kričali bi vsi liberalni in narodni Nemci, da izdajajo nemško narodnost. To bode še le mogoče, ko se krščanski socialisti bolje utrdijo in bode že prebivalstvo tudi videlo lepe vspehe njih plodonosnega delovanja.

(Češki narodopisni muzej) se je v Pragi dne 16. t. m. slovesno otvoril v pričo namestnika češkega grofa Coudenhoveja.

(Moravski Nemci.) Nemški liberalci in nacionalci na Moravskem so se še nedavno močno v laseh, sedaj so pa že najboljši prijatelji. Zmenili so se, da ob deželnozborskih volitvah hočejo sporazumno postopati, da Čehi ne dobe kacega mandata, katerega so do sedaj imeli Nemci. Postavili bodo skupne kandidate. Proti Čehom se torej narodni in liberalni Nemci takoj jedini, naj se še tako ravšajo mej seboj. Ko bi je pač Slovenci posnemali, da bi bili tako jedini proti narodnim nasprotnikom.

(Hrvatski listi) tudi razpravljajo vprašanje združenja Slovencev s Hrvati. To vprašanje je zelo pomenljivo in treba bode govoriti jasno, da nas ne najde prilika nepripravljenosti, ko stopi to vprašanje na dnevni red.

(Madžari pri razstavi nimajo sreče.) Kru-tost s katero so Madžari tlačili vse nemadžarske narode, vzbudila je pri vseh grozen gnev in nasprotstvo. Vse piše proti vdeležbi te razstave. Zato pa so velikanski prostori razstavnici vedno prazni!

Ogled po širnem svetu.

(Ljubljani vladar.) Nemški cesar je bil te dni pri odkritju spomenika svojega deda v Frankobrodu ob Meni. Frankobrodčani so se tako ljubeznjivo vedli proti vladarju, da so jih 40 zaprli zaradi razžaljenja velečanstva.

(Ogerska in Srbija.) Madžari so vedno bolj jezni na Srbijo. Zadoščenje, ki ga je dala vlada zaradi razžaljenja ogerske zastave, jim ne zadošča. Odstavila je načelnika beogradske policije, a mu takoj dala drugo službo z istimi dohodki v ministerstvu. Iz tega posnemajo Madžari, da je srbski vladi ugajalo, da policija ni ovirala protimadžarske demonstracije. Mogoče je celo, da je vse bilo dogovorjeno. Bodi kakor koli, toliko je očitno, da nobena stranka več v Srbiji ne mara za Madjare.

(Kronanje ruskega carja.) Povodom kronanja je ruski car zavkazal, da se odpravi v Rusijo tudi kazen s tepenjem, in je pomilostil 1000 oseb, ki bi imele biti pregnane v Sibirijo. Kronanje ostane torej carev zgodovinski dogodek za Rusijo.

(Jednakopravnost vseh ver v Rusiji.) V Rusiji dosedaj razne vere niso imele enakih pravic. Pravoslavna vera je veljala za državno vero in imela razne predprave. Vsakdo se je lahko popravošlavljal, a iz popravošlavlja v drugo vero pa ni smel stopiti, brez posebnega dovoljenja. Sedanj car pa baje misli ob kronanju proglasiti vse krščanske vere za enakopravne.

(Patrone v blagajnicah.) Turškemu oblastvu v Škopljah se je čudno zdelo, da nakrat prihaja nenavadno mnogo železnih proti ognju varnih blagajnic v deželo. Da bi bili ljudje pod slabo turško vlado kar tako obogateli, da bi toliko blagajnic potrebovali, bilo je malo neverjetno.

Odpri so nekatere blagajnice in v njih našli puškine patrone, namenjene za Albance v Dibriki, ki se hočejo spuntati. Seveda so takoj potem več sumljivih ljudi zaprli.

(Španija in Zedinjene države.) Ker Zedinjene države podpirajo kubanske vstaše, so odnošaji mej Španijo in Zedinjenimi državami se jako poosttrili. Kazalo se je, da pride do vojne. Španci so vjeli nekatere Severne Američane, ki so peljali vstašem orožja in glavni španski poveljnik jih je postavil pred vojno sodišče ki jih je obsodilo na smrt. General Weylar je hotel kar dati jih postreliti. Španska vlada se je pa vendar spomnila, da ta stvar kar tako ne gre. Po neki stari pogodbi ne smejo Španci nobenega Severnega Američana ustreliti. Ko bi se to zgodilo, bi Zedinjene države kar začele vojno in konec bi bil, da bi jo Španci morali pobrati s Kube, katere bi se Zedinjene države polastile. Španska vlada je naročila poveljniku, naj počaka z izvršitvijo obsodbe. Poveljnik je bil nato nevoljen, ko je dobil to povelje, ker po njegovem mnenju, bode težko moč zadušiti vstajo, če se najstrožje s tistimi ne postopa, ki dovažajo vstašem orožje in strelivo. Ko je pa izvedel za omenjeno pogodbo, je pa tudi on spoznal, da je bolje odjenjati.

(Vstaje na Kubi) še ni konec. Menda se še vedno razširja. Nedavno se je pač poročalo, da vstaja kmalu preneha, a kmalu potem so se vstaši prikazali v taci množicah, da je glavni poveljnik general Weyler bil prisiljen prositi znatne pomoči. Vlada misli v kratkem poslati na Kubo 60.000 mož. Kdo ve, če bode še to zadoščalo.

(Italijani v Afriki.) Poslednji čas ni poročati o nikacih bojih. Italijani niti na to več ne mislijo, kako opero vojno čast, omažeževano pri Adui. Tedaj se je občno govorilo, da Italija ne more nehati vojevanja, dokler ne doseže kacega vspeha. Sedaj se pa govori, da se že vrše mirna pogajanja z Menelikom. Abesinci izpuščajo že italijanske vjetnike, brez odškodnine ali proti odškodnini, ne vemo. Vsekako bi bilo Italiji najljubše, če v Afriki ne bode treba opirati vojne časti. Jeden poraz več ali manj, vsaj so jih Italijani že več doživeli; zmagali pa do sedaj še nikoli niso.

Dopisi.

(Iz Rečice v Savinjski dolini.) Le redko izve svet kaj o naši Rečici, zato bi bilo misliti, da „tukaj biva zemski raj“, v katerem tamburaški zbor neprestano vzbira mične harmonije in kjer vlada največja zadovoljnost in najvzorniši red. Toda žalibog, da temu ni tako, kajti hudodelstva, ki so se jela tukaj pojavljati, nam napovedujejo slabo prihodnost. Da molčim o zadnjem žalostnem poboju onkraj Savinje, omenim le — tatvino. Še le pred jednim tednom shranili so v spokorno celico še prav mladega fantiča, ker je imel „predolge“ prste. V četrtek, 7. maja t. l. po noči pritihtapil je sicer še neznan „uzmovič“ v tukajšno župnišče, kjer se ga je prijelo okoli 97 gld. gotovine. Več odnesti ni mogel, ker mu je bila „Wertheimovka“ pretrda. Sumi se, da je bil zločinec domačin, kateremu so hišne razmere znane. Zopet drugi „mlečnjak“, kateremu še niti mah pod nosom ne raste, vzel je svoje mater iz škrinje hranilno knjižico, ter ž njo vzdignil pri hranilnici 15 gld., a knjigo pa zopet nazaj v škrinjo položil.

Marsikdo pri nas že roke sklepa vsiklikujoč: kaj bo? Da, tudi jaz se vprašam: kaj bo? Pa vprašajmo se rajši: od kod to? Kaj je vzrok? Kaj? — „Šnops“, ta preklicani „šnops“ in slabi vzgledi so največ krivi, da se nam naša mladina tako zgublja, da uničuje sebe in da nad njo togujejo mnogi dobri stariši. Le pogledimo! V tukajšnjem trgu se nahaja neka hiša, ktera ni gostilna in ne trgovina in ktero imenujejo pri „zvezdi“ in kjer se vedno „cedi“ pri nas že tako obrajtani „šnops“. Ne maram te, cenjeni čitatelj, vleči v to osmrjeno beznico, ampak te prosim, da vsaj od zunaj opazuješ kako številno, posebno ob nedeljah in praznikih se obiskuje ta pripravnica za zlodejstva. Če se n. pr. v nedeljo ali praznik vstaviva nekoliko na trg, videl boš, kako se moštvo prej zateče k tej „prežarni zvezdi“, nego v cerkev. Pa tudi med dnevom, posebno ob večerih privleče ti ta magnetizovana

„zvezda“ tako pisano družbo v se, da bi se moral kar začuditi. Ne le že privilegirane „bratce“ boš videl notri, ampak tudi može, da, rečem, tudi očete boš našel zastopane v tej kolibi. In ali se je potem čuditi, če pri tem tudi mladina ne zaostaja? Da in upray mladeničem je ta nesrečna „zvezda“ prava peklenska past tako v nrvnem, kakor tudi v gmotnem oziru. Ako nima kateri denarja, brž kaj izmakne svojim starišem ter proda, da tako dobi par grošev za „šnops“. Nedavno prodal je neki tukajšni fantič celó svoje nove hlače, ktere mu je mati kupila, da je potem imel nekaj dni za „šnops“. Uboga mati se hoče v solzah utopiti, ko vidi da pri njenem sinu vse nič ne pomaga. Jednako pa vzdihuje še marsiktera mati, žena in otroci nad svojim že „pošnopsanim“ sinom oziroma zapravljenim možem.

Da, dragi zastopniki občine, ni li tudi vaša dolžnost, to zapelejevanje odpraviti, ali vsaj omejiti in naj bi stalo to še toliko prizadevanja? Vzdrnite se še o pravem času in proč s to grdo in nesrečno „zvezdo“!!

Pa še nekaj je pri nas, nad čemur se ljudje že zelo spodbikajo in mladina pa pohujšuje. In to je: naš kvartarski klub. Ta odlična četvrtica, obstoječa iz raznih stanov, redno vsak popoldne do mraka zaigra v zlati čas in to najraje na javnem trgu pod lipo, tako da jih vse opazuje. Od todi pride potem izgovarjanje otrok in mladeničev: „če oni smejo, zakaj bi pa mi ne smeli!“ Gospodje toraj! če znabiti še niste zapriseženi redni javni igralci itd., bi vas nujno prosil, da opustite to nelepo, pa še bolj škodljivo in pohujšljivo delo, ter se raje zabavali vsak pri delu svojega stanu in prepričani bodite, da vam bodo zato hvaležne ne le družine vaše, ampak tudi vsi pošteti Rečičani. Mladinoljub.

(Iz Ormoža.) Pred dvema nedeljama napravili smo k Veliki Nedelji izlet, kojega se je udeležila skoraj vsa ormoška narodna inteligenca. Dospevši k Velikinedelji krenili smo koj v gostilno gosp. Alta, da se malo okrepcamo, toda nismo imeli mnogo priložnosti zabavati se. Ravno isti dan menili so namreč imeti „Fajerberi“ svojo „špricvajo“, a so jo opustili ker jim vreme ni ugajalo. Prisopihali so toraj na čelu jim sam gosp. Oberkimovec za nam h gosp. Altu. Ker pa je bilo naše društvo v drugi sobi, zasedli so toraj „slavni kimovci“ svoj „fajerberski“ kot v prvi sobi. Hitro ko so zapazili naše društvo so se nahmurili, kakor puran, ako mu pokažeš rudečo ruto. Vstal je torej sam visoki gospod „Oberkimovec“ ter v svoji vsegamogočnosti predlagal, da se morajo napeti vse kimovske strune, da se to slovansko društvo požene, ali nek gosp. N. N., ki se mu je najbolj nevaren zdel, o kojem je tudi rekel: „Hinaus muss er, wenn nicht, dann werde ich comandiren auf meine Verantwortung“, (to se pravi: ven ž njim, če ne bom jaz komandiral, na mojo odgovornost). Ves vnet za ta predlog skočil je prvi kvišku g. Božidar Jojkimovec ter zakričal gromoviti „Gutheil“, potem Januš Kimovec in ko mu je konečno prikimal tudi Oroslav prikimovec, bil je ta predlog soglasno sprejet. Kmalu potem nastalo je uprav pobalinsko upitje in kričanje, tako da bi se vsak pošten hlapec tega kota uže od daleč ognil in se sramoval biti v društvu, ki se odlikuje s tako surovostjo. Slišali smo, kako so tolkli s svojimi „nemškimi“ pestmi po nedolžni mizi, samo da je bil večji hrup. Slišal si le hripave glasove od „Gutheil“ in pa „Hoch“. Vse to nesramno zabavljanje vodil je sam g. „Oberkimovec“, pod kojim vodstvom peli so tudi skrajno izzivajoče pesmi; slišali smo celo, čujte in strmite: Die Wacht am Rhein Toraj pri Velikinedelji se sedaj poje „Wacht am Rhein“ in to od ljudi, ki niti tega napeva nikdar slišali niso, od ljudi, kateri še nikdar nobeden poštenega Nemca videl ni, od ljudi, kteri so sami slovenskega rodu in bi že davno poginili od glada, ako bi naše ljudstvo več ne zahajalo k njim. — Ne — taki ljudje niso vredni da jih zemlja nosi. — In v tem društvu smo zapazili tudi g. Škovrca, o katerem smo še vendar mislili, da ni vse časti dal v namem in kateri v svoji mladosti še slutil ni, da so tudi Nemci na svetu. — Ko bi mu nekaj, ko je še kot pastir na paši klopotec delal, kdo rekel, da mu bo čez dvajset let ljubši tuji nemški nego domači slovenski jezik, gotovo bi se mu ne

prikupil s tem. — In vendar je tako. — Od vas kmetje živi, a z največjimi našimi nasprotniki se druži in zabavlja proti nam. In take ljudi mi podpiramo. Sicer pa upajmo, da se bodo tudi mihovskim kimovcem skoro odprle oči, ter da bodo videli, kako korist da imajo od svojega kimanja. Kar tukaj gosp. Oberkimovec reče, to je zdaj za naše kimovce najhujša zapoved božja in ti ljudje na njegova povelja tako kima, da bi njim lahko vse butice odletele, ko bi jih ne imeli tako dobro prilimanih k vratu. Naposled pa še vse to kimanje dosti ne hasne in če stopi živinče čez mejo, zavpije g. Oberkimovec: plačaj! če tudi ni bilo nič škode, ker on usmiljenja ne pozna. In vendar to našim ljudem ne odpre oči. Od zadaj jih tepe, spredi pa mu kima. — Ker pa vsako delo, ki dolgo trpi, človeka utrudi, tako bodo naše kmete precej dolgo časa glave bolele, ako ne bodo s svojim kimanjem skoro nehali.

Toraj pozor, kmetje mihovski, da še za časa ustavite kimanje, sicer ako vam bodo glave popolnoma razbite, ne boste več mogli jenjati.

G. Oberkimovcu bi pač svetovali, da naj se gre prej olike učiti, da ne bode v bodoče mirne ljudi na tak sirov način žalil, ker drugače najboljši stori, ako gre kam za kakega hlapca, akoravno se vsak hlapec dandanes že boljše obnaša, kakor kaka kimovska pokveka. — Tudi g. Altu bi svetovali, da naj prihodnjič svojim kimovcem pošteno lekcijo da, ako bodo na tak sirov način žalili goste, ki so drugega mišljenja, drugače mu povemo, da se za svoj denar povrh ne damo žaliti v nobeni gostilni, drugače rajše sedimo doma pri svojih Huberjih, kateri so zadnji čas postali tako tolerantni, da na slovenski pozdrav zaradi ljubelega miru niti odgovora ne dajo; pač pa ti odgovorijo hitro in dobro slovenski, ako kterelega vprašaš, koliko stane pri njem sladkor, platno itd. — Vse to je znamenje časa.

Izidor Repoštev.

Iz Slovenskih goric, dne 8. maja. Izlet učiteljev ptujskega in mariborskega okraja bil je sijajen. Ob polu 11. uri bila je slovesna sv. maša, katero je daroval domači župnik, gosp. Osenjak, asistovala sta pa č. č. gg. župnik Vihar od sv. Martina in kaplan Mihalič iz Hajdine. Učitelji so pri maši izvrstno peli, tudi gospodičini Štupca ste pri darovanju zapele pesem kot ulogo; njih znani mili glasovi doneli so krasno v lepi, akustično stavljeni cerkvi. Po sv. maši ogledali smo vurburški grad ter občudovali lepi razgled. Pol dne je bilo že odzvonilo, ko smo zapustili grad, napotivši se k zborovanju v šolsko poslopje. Lepo okinčana šola z nasajenimi drevesi in trtami dopadla je vsem obiskovalcem. Predsednik g. Žihar je otvoril zborovanje, pozdravlja goste, med temi najodličnejšega gosp. ravnatelja Schreinerja. Prečital je samo dopis visokorodnega c. kr. okrajnega glavarja, dr. vit. Alfons pl. Schererja, kateremu ni čas pripuščal se izleta udeležiti; v zelo prijaznih besedah poslal je vsem udeležencem izleta srčen pozdrav, želeč jim lep dan in veselo zabavo. Po prečitanih teh besed zaklicali so navzoči navdušeni živijo. Na to je govoril g. ravn. Schreiner o bakterijah. Da si so se lačni želodci tu in tam čutili, vendar so vsi učitelji in neučitelji z največjo pazljivostjo poslušali lep, gladek govor učenjaka in bili bi ga radi še delj časa poslušali, pa žal, zaradi tesno odmerjenih ur moral je skrajšati svoje izvrstno predavanje. Odboru je čestitali, da se mu je posrečilo pridobiti tega moža, kajti boljšega bi gotovo našel ne bil. Po končanem govoru zahvalili so se navzoči z burnimi živijo-klici. — Ob 2. uri smo še le šli k obedu. S postrežbo, jedili in pijačo bili so vsi zadovoljni, vsa čast gosp. Sorku in njegovi soprogi. Po prvi napitnici na Njih Veličastvo presv. cesarja, zapela se je stoje cesarska pesem. Napilo se je gosp. Schreinerju, ptujskemu in mariborskemu uč. društvu, navzočim duhovnikom in „Popotnikovemu“ uredniku. Pri izvrstnej kapljici vurburški veselili smo se do večera, le prenašlo so ure preteklo. Ne pozabljam nam ostane 7. maj, katerega smo v Vurburgu doživeli.

Še nekaj sem opazoval, kar mi je nekako blagodejno segalo do srca, namreč prijazno, odkritosrčno občevanje med nadzornikom Schreinerjem in njegovim mu podložnim učitelstvom

Kako ga ljubijo vsi! Kjer ima nadzornik srce za učitelstvo, taki učitelji z veseljem delujejo spolnujoč vestno svoje dolžnosti. V šoli ne sme biti učitelj trd, mrzel proti mladini, blagodejni topli žarki morali bi ogrevati mlada srca, a te žarke raztrinja učitelj. Pa tudi učitelj potrebuje blagodejnih toplih žarkov, ki ga ogrevajo in spodbujajo pri težkem poklicu; takove žarke pa razširja blag nadzornik.

Narodno-gospodarske novice.

Kako bo z našo gorico.

(Dalje.)

Zadnjič sem omenil, da tako delajo Dolenjci in Hrvati, in vendar imajo vinograde. Da, vinograde imajo, toda ti se ne dajo z našimi primerjati.

Vinorodno Dolenjska in mejna Hrvaška so večidel zelo bogate na apnencu.

Ako ogleduješ n. pr. dolenjski vinograd, se boš gotovo čudil. Tu najdeš zapored par trsov, tam dalje kak grm, največ leskov ali kostanjev, dalje lešico krompirja, tam ti moli iz zemlje velika skala; za skalo najdeš lahko več lepo okrašenih kolov z ribničanom, tako da vse skupaj ni podobno ne hosti niti vinogradu. Tam pa vidiš tudi lahko uzorniše napravljene vinograde, kakor pri nas, in spoznaš lahko, da je njih lastnik premožen, ker tako delo stane tam veliko in ubogi Dolenjec ni vstanu tega napravljati.

Največ kriva je tudi njih malobrižnost. Rajše odpotuje v Ameriko, kakor bi doma svojo zemljo bolje obdeloval.

Vse drugače je pri Vipavcih. Seveda oni imajo največ „plante“. Njih orodje je tudi popolnoma drugače; seveda bolje od dolenjskega in našega. Vipavska kopalnica, to je orodje 30—35 cm dolgo ter 4—5 cm široko. S tem težkim orodjem trudi se ubogi Vipavec od zore do mraka. Namesto navadne motike služi jim izvrstno sapon. To je četverokotno orodje, ki pa je bolj trapezaste podobe. Ravno tako lopata. To orodje služilo bi tudi pri nas izvrstno.

Ce se pa poprimemo zadnjič omenjenega dela, opustiti bomo morali še dozdanje orodje, in ga nadomestiti s slabšim. Tudi mi se bomo morali poprijeti dolenjske motike. S tem pa bomo šli vedno rakovo pot, namesto da bi napredovali.

Zakaj pa poljedelec išče rodovitosti v spodnjih plasteh, z globokim obdelovanjem.

Nekateri veščaki trdijo, da nova gorica bo trajala le 12 let, in potem jo treba z novo nadomestiti. Tako bodo tedaj prišle naše gorice v pest bogatinov, kakor so bile nekdanj.

Našega kmeta žulijo dandanes premočno različna plačila in tako mu ne bo mogoče vedno in vedno zasajati, in zraven tega nazadnje nič imeti. Zgubili bodo s časom veselje do gorice, in jih bodo začeli eden za drugim po nizki ceni prodajati požrešnim bogatinom.

Vendar se pa pri nas takega dela prav pridno poprijemajo.

V resnici to delo je veliko cenejše, in ti bo glede malih stroškov dajalo še manjše dohodke.

Če boš tedaj tako ravnal, boš, kakor sem že prej omenil, zavreči moral dosedanje orodje. Če boš pa po preteku par let z našo motiko le količkaj okoli trsa vnemar mahal, izruval boš trs za trsom.

Pa tudi gnojiti boš moral gostejše, in repna gnojitev, ki je, v vinogradih vsekako nespametna, bo tu na mestu. S tem si boš pomnožil plevel in vsako drugo ali tretje leto boš moral trsu kaj pridjati.

Kaj bo pa še le v strmih legah, kjer močni nalive zelo škodujejo. Trs, ki bo po takem ravnanju pri vrhu, splavilo ti bo z zemljo vred v grapo.

(Novo stavbinsko društvo „Dom delavskih stanov“) snuje se baje v Ljubljani. Društvo bode imelo namen v Ljubljani in bližnji okolici zidati delavska stanovanja, skladišča za obrtne in poljedelske namene. Želeli je, da bi to društvo imelo kaj vspeha, ker v Ljubljani je vsled potresa nastala velika draginja pri stanovanjih. Pred nekaterimi leti se je bilo osnovalo uradniško društvo s podobnim namenom, a še dosedaj ni videti nobenega sledu njegovega delo-

vanja. Da bi le z novim stavbinskim društvom ne bilo ravno tako!

(Izvoz goved na Bavarsko.) Bavarska vlada je dovolila uvažati govedo iz Avstro Ogerske v mesnice v Lindovi in Passavi.

(Mleko) se v hlevu ne sme precejati, temveč še le v mlečni čumnati. Tudi se mleko dolgo ne sme v hlevu puščati. Tako mleko ni snažno in se rado spridi.

Književnost.

(Cerkvene pesmi) vglasbil g. Drag. Brvar, mestni orgljavač v Celji. Cena ličnemu zvezku stoji 70 kr. s poštino vred in se dobiva pri skladatelju v Celji. Vsebina obseza devet partitur in sicer. Za mešani zbor: A. K. blagoslovu: 1. Upno Jezusa prosimo. 2. Roke se srcem povzdignimo. 3. Tantum ergo. B. K. pridigi: 4. Očeta ino sina. 5. Očeta ino sina. C. Obhajilna: 6. Pevaj jezik pesem blago. 7. Tu v kruhu vse svetosti. D. Velikonočna: 8. Poglejte duše grob odprt. Za moški zbor: E. Marijina: 9. Ti, o Marija. 10. Slava Mariji. Skladatelj je imenovane pesmi tako uredil, da se dopadajo celo razvajanemu ušesu in se dajo peti tudi v cerkvah na deželi, kjer se morda nahajajo na sekirice manj izurjeni pevci. Ljudstvu zelo prikupili se bodeta gotovo „Marijini pesmi“ za moški zbor. Tako dobrih in za cerkev primernih skladb slovenski orgljavač nima mnogo na izbiri, zato se mu omenjene skladbe tem bolj priporočajo. — c.

(Poduk v igranji na citrah), sestavil Fran Sil. Koželjski, II. zvezek je izšel ravnokar v zalogi podjetne knjigarne L. Schwentnerja v Brezicah. Cena 1 glid. 50 kr. Kakor smo se ob svojem času pohvalno izrekli o I. zvezku te šole, tako smemo storiti tudi o nadaljevanju. G. Koželjski je tudi v tem zvezku podal ukaželjnim mnogo novega, a ne v suhoparni obliki, nego vse je lepo opremljeno z mičnimi vajami, večinoma povzetimi po znanih narodnih pesmih, deloma s skladbami izdatelja. Pričenja nadaljevanje s tonovimi načini in skalami in sicer Dur-skale do štirih križcev in be, skupaj toraj 8, istotako 8 molovih skal. K vsaki je kot praktična vaja pridejana večja znana domača skladba in sicer v durovih načinih: mazurka (po Foersterju; češka narodna; Bratci, veseli vsi; Dolenjska zdravica; Vojaška (K. Mašek); Narodna (valček); mazurka (po narodnem motivu); Zvonovi (Gr. Rihar); dalje tri izdajateljeve skladbe: „Nimam srebra ne zlata“; Domačinke in Kitica slovenskih pesmij; v molovih načinih pa: Narodna; Solza in lira (K. Mašek); Danici (dr. G. Ipavec) in izdajateljeve skladbe: Romanza; Na obalah Savinje (valček) in Notturmo. Konečno razpravlja kot dodatek umetne izraze in okrajšave. Vse točke tega družega zvezka so še pisane s polnim spremljevanjem v basovih akordih, ker do deljenega spremljevanja še ni prišel izdajatelj. Igralci začetniki našli bodo, kakor je iz rečenega razvidno, v tem zvezku prav obilo zanimivega gradiva, a tudi že bolj izurjeni bodo gotovo radi segli po njem zaradi mične vsebine podanih vaj. Prav toplo torej priporočamo tudi ta drugi zvezek prijateljem citer z željo, da izide kmalu za njim tretji.

Koledar.

Sobota (23.) Deziderij, škof. — Nedelja (24.) Binkoštna nedelja. Ivana, vdova. — Ponedeljek (25.) Binkoštni ponedeljek. Urban (Vrbán), papež. — Torek (26.) Filip Neri. — Sreda (27.) Kvatre. Janez P.; Magdalena P. — Četrtek (28.) Viljem; German. — Petek (29.) Maksim., škof; Feliks I., papež. — Dolgost dneva: 14 ur 31 minut do 15 ur 46 minut. Dan narase za 1 uro 15 minut.

Sejmi.

Dne 23. maja na Starih sv. gorah in v Poličanah (za svinje). Dne 26. maja v Marenbergu, Ločah, Mozirju, na Laškem, v Lučanah, Ljutomeru, Vitanju, Ivniku, Jarenini, Ormožu, pri Sv. Urbanu pri Ptuj, v Rogatu, Dobjem in pri Sv. Filipu v Vercarjah. Dne 27. maja v Imenem (za svinje). Dne 28. maja pri Mali Nedelji, v Slivnici pri Mariboru, na Bregu pri Ptuj (za svinje), v Slivnici pri Celju in pri Sv. Marjeti na Pesnici.

Loterijske številke.

Gradec 16. maja 1896:	77, 84, 26, 76, 60
Dunaj „ „ „	27, 12, 26, 5, 61

Zahvala.

Slavno „Kronprinz-Rudolfovo sadjerejsko društvo“ pri sv. Jurji ob južni železnici podarilo je za tukajšnji šolski vrt 300 jablanovih sadik, za kar se izreka tem potem najtoplejša zahvala.

Kraj. šol. svet Sv. Duh, dne 16. maja 1896.
Josip Benko, šol. vodja. Ivan Vuk, načelnik

Otročja obleka od 1-50 - 7 gld.

Prva in največja spodnještarska
zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja
v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19
priporoča svojo veliko zalogo
nepremičljivih plaščev = havelok
raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke
vsake velikosti in kroja, po le mogoče
— nizki ceni.

Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim
v roku treh dni iz najbolj priznanega an-
gelskega, francoskega in brnskega blaga, ka-
terega slednjega imam vedno uzorce v za-
logi po najnovejšem modnem kroju solidno
in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Stor-
jene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugo-
vora zamenim. (49)

Plašči = havelok od 7-14 gld.

Najizbornejše in najcenejše
členkaste travniške brane

izdeluje in iz zaloge prodaja poleg družih
kmetijskih strojev

JOS. LORBER
v Zalcu pri Celju

Cena jednoupnežni brani 26 gld.
dvoupnežni 32 gld.

Te brane se niso obnesle samo na
travniki z najboljšim uspehom, ampak
tudi na polji pri pomladanski in jesenski
setvi za poravnavo brazd in umetnih gnojih,
kakor tudi še posebno za zrahljanje po
zimski mokrotni ali po plohah nastale površne
skorje, kar priča polno priznanjskih pisem.

Dalje proizvajajo vse v livarsko in
strojno stroko spadajoče predmete za žage,
mline in druge obrtniške namene, kakor:
Zobna kolesa (vsake vrste), železna vretena,
logarje, kolobarje za jermena, zamašnjake
(Schwungradler), sploh vse sestavne dele za
stroje; potem rasne vlitte plošče, kotle,
uteže, (tudi za ure), rošče, itd. itd.

Cene so nizke, delo pošteno, postrežba
prijazna in točna.

Starolito železo se kupuje in po dobrih cenah plača.

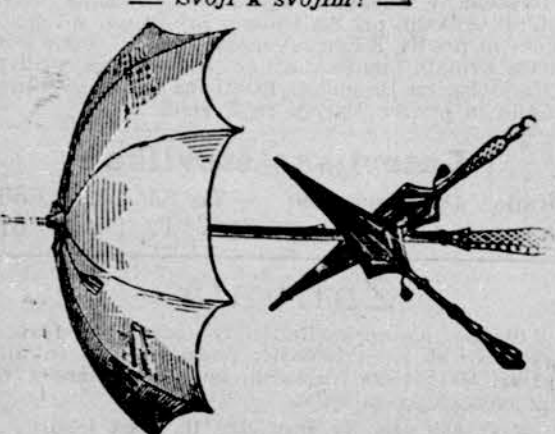
Milan Hočevár
trgovina specerijskega blaga
v Celji, Glavni trg št. 10
nasproti farne cerkve

Priporoča
častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svoje blago, zagotav-
ljajoč dobre in cene postrežbe.

LEOP. SCHARNER
= marelar =
Ungarthorgasse - V PTUJI - Ungarthorgasse

Priporoča svojo veliko zalogo
dežnikov in solčnikov
najlepše izpeljave po zelo znižanih cenah.
Dežnike na debelo prodajam po fabriških cenah.
Prevzamem vse poprave, kakor tudi preoblečenje
bodisi dežnikov ali solčnikov.

— Svoji k svojim! —

Krčma da se na račun,
poleg je tudi nekaj zemljišča.
1 (117) Pri krčmi je tudi branjarja.
Več pove iz prijaznosti upravnistvo „Domovine“ v Celji.

Proda se malo rabljeno fino
nizko kolo „Safety“
s polnimi gumi obroči.

Kje, pove upravnistvo „Domovine“. 3-1

Neoženjenega sadjarja
išče podpisano vodstvo. Plača znaša 25 gld. na
mesec. Kakor hitro v službo sprejeti dokaže, da
je je popolnoma kos, povišala se mu bode plača.
Prosto je opravljeno stanovanje s potrebno kurjavo ter
svečavo. Skora izključljiva dolžnost je sadjarja ta, da
učence pri praktičnih delih v sadjarstvu sploh, potem
pa še v ameriških matičnih vinogradih, ter v trtnici
kakor predelavec navaja. Kdor ni v stanu se šolskim
spričalom dokazati, da je sadjarstva in novodobnega vi-
narstva popolnoma zmožen v teoriji in praksi, naj za
to službo niti ne prosí. Prednost imajo vojašine prosti
prositelji. Prošnje sprejema podpisano vodstvo do 1. ju-
nija, nastop službe do 15. junija t. l. (116) 2-1

Vodstvo dežel. kranjske vinarske, sadjarske in poljedelske šole
na Grmu pri Rudolfovem, dne 14. maja 1896.

Akviziterja
za življensko zavarovanje

proti izdatni stalni služnini vzprejme takoj po vsem
slovenskem ozemlju razširjena zavarovalnica. Pogoji:
znanje slovensčine in nemščine, neomadeževano življenje,
spodobnost za obveščanje v vsemu stanovi ter resna volja,
marljivost in vztrajnost.

Ponudbe pod naslovom: „Resna volja“ upravni-
stvu tega lista. 3-1

Akviziterja
za požarni oddelek

sprejme generalni zastop banke „Slavije“
pod prav ugodnimi pogoji. (107) 3-3
Prednost gre reflektantom, ki se morejo izkazati,
da so v tej stroki že poslovali z uspehom.

Jajca za valjenje
od posebno plemenitih kur, kakor

od pegatk eno po	15 kr.
pravih štajerskih kur eno po	15 "
Haudon eno po	20 "
Plymouth Roks eno po	20 "
domačih fazanov eno po	30 "
Dorking eno po	30 "
Kokinkina rumene eno po	30 "
Brahma eno po	30 "

in kanarčke prav dobre pevce, prodaja Ivan Kranjc v
St. Ilju p. Velenje. — Manj ko 10 jajec se ne odpošlje.
Kdor jih več naroči, dobi ceneje. (83) 6-6

Leopold Lippitsch
stavbinski in galanterijski klepar
v Ptui, Ungarthorgasse 4

(113) priporoča svojo veliko zalogo 3-2

brizgalnic proti strupeni rosi
(peronospora) ter cevij, ter povpravlja iste bodisi
katerega koli zistema.

Prevzema kritje streh in zvonikov.

— Nastavlja strelovode. —

Povpravlja zvonike ter pleska strešne žlebove
kar najbolje ter po najnižjih cenah.

Zajedno priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstne
kuhinjske oprave.

(34) 25-13 Ozira vreden zaslužek

posebne vrste in dolgotrajnosti ponudi se v vsaki fari
razumljivim, krepostnim in spoštovanim osebam. — Pis-
mena vprašanja pod „9.132“, Gradec, poste restante.

Kathreiner
KNEIPPOVA SLADNA KAVA
je kot
primes k bobovi kavi
adino zdrava
kavina pijača.

Dobi se povsod, pol kile za 25 kr.

Varilo! Zaradi ničvrednih po-
narejenih izdelkov je treba paziti
na izvirne zavojke s imenom:
Kathreiner

Primerna birmanska darila
priporoča

Franc Čuden
v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in zlatih
žepnih ur ter velika izbor stenskih ur; zlatih verižic,
uhanov, prstanov itd.

Popravila izvršujem natančno in dobro z jamstvom.

(42) **Ceniki zastoj.**

Mehanična delavnica, Poljanska cesta št. 31.
Vsa največja kolesarska popravila se popravijo.
Priporoča se in vabi

Franc Čuden v Ljubljani.

Priporočam tudi veliko zalogo kolesov,
imam glavno zastopstvo za Kranjsko, najbolj-
ših tovarn

„Styria koles“, „Premier koles“
in več drugih tovarn. Ceniki franko.

— Cena letos jako znižana. —

Zacherlin
deluje čudovito! Mori kakor nobeno
drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke,
za to tudi po celem svetu kot jedino enake
vrste slavno in priznane. — Njegova zna-
menja so: 1. zapečaten steklenica, 2. ime
„Zacherlin“.

(52) 12-6

Celje: Traun in Stieger
Alojz Walland
Viktor Wegg
Anton Kolenc
Fran Janesch
Milan Hočevár
Ferdinand Pellé
Josip Matič
Anton Forjan
Friderik Jakovitsch
L. Leo Hannak
Karol Gela, lekarna
Fran Zangger
Topoljak & Pečnik
A. Marek, lekarna
Franc Rischberg

Vrsko: Ivan Pauer
Konice: Jurij Michay
Vojnik: Fr. Zotti
Hrastnik: Alojzija Bauerheim
Konsumno društvo
Josip Wouk
Ljubno: Fr. H. Petek
Sevnica: A. Fabiani
S. F. Schalk
Ludovik Smole

Sevnica: Zwenkel & Cmp.
Planina: R. Grossler
Lud. Schesche-k
F. Wambrechtsteiner
Gornji Grad: Jakob Božic
Polčane: Ferd. Ivans
A. P. Krautsdorfer
Anton Schwalz
Mozirje: Leopold Vukič
Pristava: And. Suppanz
Brezice: Fran Matheis
Varlec & Umek
Žalec: Adalb. Globočnik
St. Jurij: Fran Karlin
J. F. Schescherko
St. Lovrenc: Elja Turin
Smarje: Josip Wagner
St. Paul: Norbert Zanier
Trbovlje: Konsumno društvo
J. M. Krammer
Fran Pollak
Rob. Stenowitz
Vitanje: Anton Daklin
Videm: Ivan Novak
Velenje: Karl Tischler

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinjske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.